

40 Years On: The Struggle Continues

40 ஆண்டுகளின் பின்னரும் போராட்டம் தொடர்கிறது!

வடக்குகோட்டைத் தீர்மானக் VADDUKODDAI RESOLUTION
40 years on...the struggle continues

THE STRUGGLE CONTINUES...

In 1972, in the aftermath of Sri Lanka's republican constitution, the Tamil political parties came together to form the Tamil United Liberation Front (TULF), consisting of *Ilangaki Thamil Arasu Katchi* (Federal Party), Tamil Congress and the Ceylon Worker's Congress (CWC). The TULF issued a six-point demand on May 24, 1972.

The proposal emphasized the following political demands:

- Parity of status for both Sinhala and Tamil languages
- Citizenship rights for the Up-Country Tamil population
- Making Sri Lanka a secular state
- Fundamental rights and freedom of expression
- Abolition of untouchability
- Participatory democracy

The Government of Sri Lanka did not even acknowledge the letter pertaining to the six-point demand sent by the late Mr. S. J. V. Chelvanayagam. The TULF moved two important amendments before the final passing of the 1972 constitution: first, that the new Republic be a federal union of linguistic states and, second, that Tamil and Sinhala be recognized as official languages having parity of status throughout the island. Both amendments were defeated and Sri Lanka became an "illiberal", non-democratic majoritarian state from that moment in time.

It is in this context that the Vaddukkoddai Resolution became a key turning point in our political history. The six-point plan, together with all the previous demands, peaceful agitations and legal

attempts by the Tamils, failed to make Sri Lanka an inclusive, multi-ethnic, democratic state that would respect collective and individual rights for Tamils. Thirty years of Tamil "moderation" and accommodation were evolved in 1976 with the Vaddukkoddai Resolution on Tamil self-determination issued on May 14. The resolution indicated a new trajectory with the central commitment to the Tamils' right to self determination.

As the essays and commentaries in this volume correctly identify, declaration of the Vaddukkoddai Resolution is the single most important political act that will guide us for years to come. It is the spirit of this declaration that sustains our continuing struggle. The 1977 general election was considered as a referendum on the Vaddukkoddai Resolution. As stated by the Tamil National leader Mr. Veluppillai Pirabakaran at the International Press Conference in Kilinochchi on April 10, 2002, "In the 1977 election people have given a Mandate to the TULF to fight for a separate state."

We are aware that globalization and other international and transnational processes relentlessly undermine territorial demands and the notion of self-determination. However, for the oppressed people and survivors of genocide, in order to ensure "never again", a safe territorial base and political independence with dignity are alienable rights. Tamils are not just a nation. They are a state-nation. Their statehood is framed, as the Transnational Government of Tamil Eelam's constitution articulates, in a new and imaginative way which takes into account the political and processes of Transnationalism.

1977 - Historical mandate of the Tamil people

1977 - The TULF used the Sri Lankan election as a referendum on the 1976 Vaddukkoddai Resolution. The Tamil people gave a clear mandate at the general elections to establish their sovereignty. The manifesto called for:

"... in the general Election the mandate of the Tamil Nation to establish an independent, sovereign, secular, socialist State of Tamil Eelam that includes all the geographically contiguous areas that have been the traditional homeland of the Tamil-speaking people in the country.

"The Tamil nation must take the decision to establish its sovereignty in its homeland on the basis of its right to self-determination. The only way to announce this decision to the Sinhalese Government and to the world is to vote for TULF. The Tamil-speaking representatives who get elected through these votes while being members of the National State Assembly of Tamil Eelam which will draft a constitution for the state of Tamil Eelam and establish the independence of Tamil Eelam by bringing that constitution into operation either by peaceful means or by direct action or struggle".

ஜீ. ஜீ. பொன்னம்பலம்

தந்தை செல்வா

எம். திருச்செல்வம்

“I am Resigning”: Mr. S.J.V. Chelvanayagam

This was the statement that Mr. Chelvanayagam made on the Floor of the House on 3rd October 1972 when he resigned his Seat in order to give an opportunity for the then Government to test its claim that the Tamil people accepted the Constitution. The election was postponed for two years or more, and ultimately when the election was held in 1975 he won by over 75 percent of the votes, thus rejecting the Constitution.

Mr. Chelvanayagam immediately after his victory said ‘I consider the verdict at the election as a mandate that the Tamil Eelam nation should exercise the sovereignty already vested in the Tamil people and become free’.

I am resigning my seat in this Honorable House. I wish to state my reasons for doing so.

The History of the Tamil people in this country since 1948 has been one of deterioration. In the then Parliament of ninety five elected Members there were eight Tamil Members representing the estate Tamil population who are today not there. They have been replaced by Sinhalese Members now in double that number. The eight Tamil Members were there by the grant of the vote of the bulk of the workers on the estates. This was thought to be a just decision on the question of Tamils of Indian Origin by the United Kingdom Government.

As soon as Ceylon became independent the first thing the Sinhalese Government did was to deprive the Tamil worker in the estates of the vote. This was carefully manocuvred through a citizenship law that deprived them of citizenship and by granting the vote to citizens only. The entire structure on which the Soulbury Constitution was based collapsed. It must be said to the credit of the LSSP and the CP that they opposed this move though they have now succumbed to a purely communal policy.

The next important thing that took place was the passing of the Sinhala Only Act by the Bandaranaike Government in 1956. Even this was made possible by the depriving of the vote of the Tamil worker on the estates. Although the Tamil worker has been deprived of the vote, the seats that were allotted to them have not been removed but have been given to the Sinhalese voter. This has meant that from 1952 onwards the legislature has been a Sinhalese weighted body and all legislation thereafter has been communal

Sinhalese. Had the vote remained as it was in 1947 the landslide in the election of 1970 would not have taken place.

The next important event has been the creation of a new Constitution by a legislature that was so Sinhalese weighted. The Constitution has given everything to the Sinhalese and has given nothing to the Tamils. The Sinhala Only Act has been so strengthened that it requires a two-thirds majority to alter it. Sinhala has been made the language of the courts. All talk about a man being tried in his own language applies to the Sinhala man and not to the Tamil man. There are many other features in the Constitution that I need not mention here. Even the slight protection that was given to the minorities by Section 29 of the old Constitution has been removed.

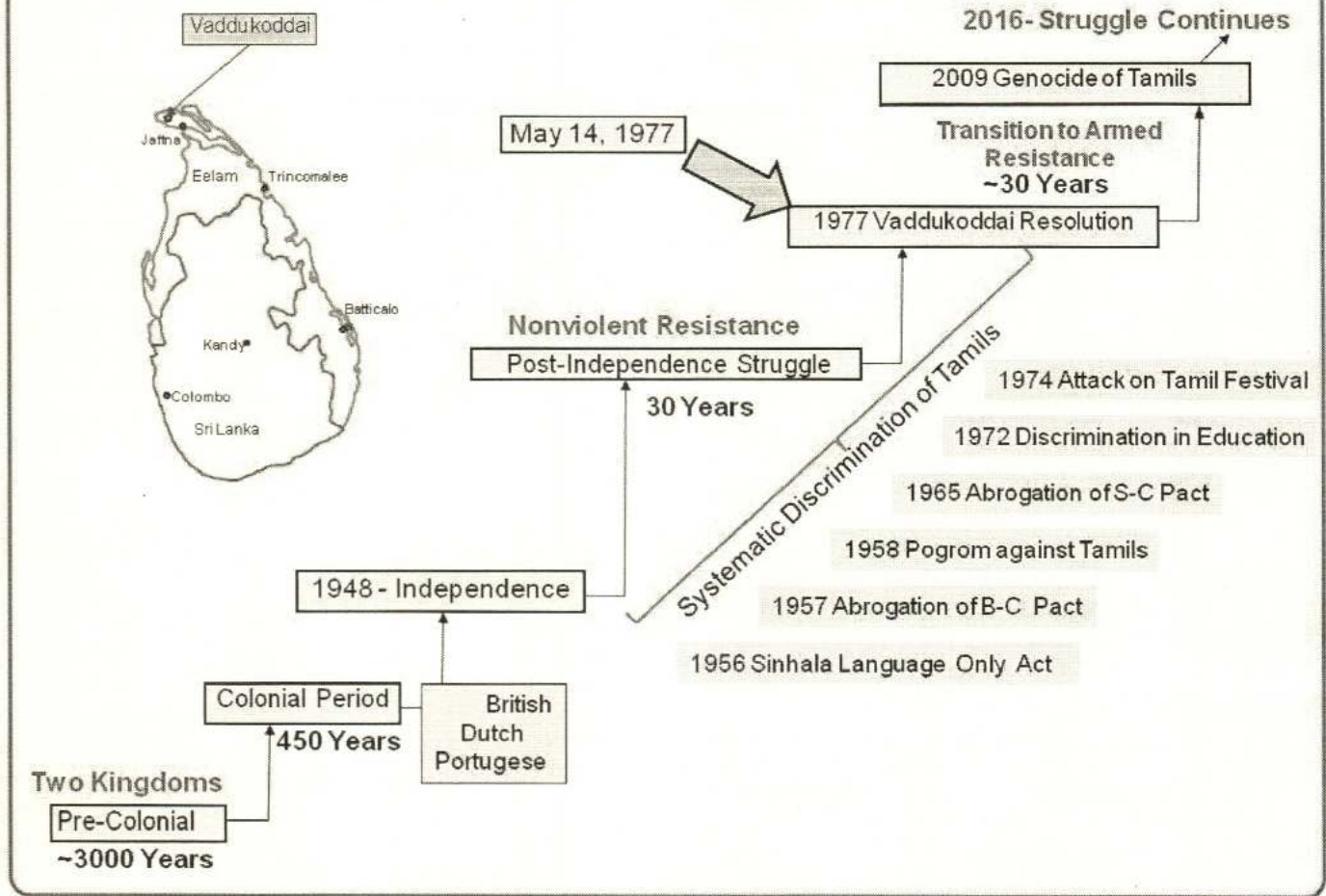
Faced with this situation the Tamil people of different parties formed the Tamil United Front and appealed to the Prime Minister to remedy some of these evils. I, on behalf of the Tamil United Front, wrote to the Prime Minister a letter raising six points on which the Constitution has to be amended, and we gave her time till the 30th September to do that. But nothing has been done. In this situation the responsibility falls on my head, as the Leader of the Tamil United Front, to appeal to the Tamil people for them to say whether they are with me or not.

It is claimed by the Government that a sizeable section of the Tamil people accept the Constitution. We deny this and want to give an opportunity to the Government to prove that claim. The best way in which that can be done is for me as the Leader of the Tamil United Front to resign my Seat in this Honorable House and re-contest it on my policy and ask the Government to oppose me on its policy. Of course, the decision will be that of the Tamil people. My policy will be that in view of the events that have taken place the Tamil people of Ceylon should have the right to determine their future whether they are to be a subject race in Ceylon or they are to be a free people. I shall ask the people to vote for me on the second of these alternatives.

Let the Government contest me on that position. If I lose I give up my policy. If the Government loses, let it not say that the Tamil people support its policy and its Constitution. Let not the Government deprive the people of their decision on the issues raised by postponing the by-election.’ (OFFICIAL REPORT, 3rd October 1972; vol.2, cc.883-4)

• • •

Tamil Independence Movement in the Island of Sri Lanka

Revisiting Vaddukkodai Resolution 1976

- Veluppillai Thangavelu

“A man may die, nations may rise and fall, but an idea lives on. Ideas have endurance without death.” - John F. Kennedy

You cannot kill an idea, however one may try. A single idea from the human mind can build cities, rewrite all the rules, and transform the world. Neither armies, nor dictators, nor even mortality have power over them, people die, but their ideas do not.

An American civil rights activist Medgar Evers stated that “you can kill a man, but you can't kill an idea.” He was later shot dead by a Klansman, but the civil rights movement endured.

Nelson Mandela, who led South Africa from apartheid to democracy, was a humble, eloquent and inspirational figure who advocated peace, democracy and human rights. He was South Africa's first black president who is now dead and gone, but his thoughts on freedom, equality continue to inspire millions of people around the world struggling to gain their freedom from oppression and slavery.

On freedom he asserted that “There is no easy walk to freedom anywhere and many of us will have to pass through the valley of the shadow of death again and again before we reach the mountain tops of our desires.”

On equality, “During my lifetime I have dedicated myself to this struggle of the African people. I have fought against white domination, and I have fought against black domination. I have cherished the ideal of a democratic and free society in which all persons live together in harmony and with equal opportunities. It is an ideal which I hope to live for and to achieve. But if needs be, it is an ideal for which I am prepared to die.” (20 April 1964, Rivonia trial)

On a meaningful life “What counts in life is not the mere fact that we have lived. It is what difference we have made to the lives of others that will determine the significance of the life we lead.” (May 2002)

According to the epic Bharatham, Maharajah Yudhisthira was the rightful heir to his father's kingdom. But just to favor his own sons, headed by Duryodhanan, Dhirstaratiran adopted various unfair means to cheat his nephews of their rightful share of the kingdom.

At last the Pāndavas sent Krishna as their emissary to demand just five villages, one for each of the five brothers, but that was also refused by the usurpers. The Kauravas were blind with arrogance and power and tried to even arrest Shri Krishna himself. Their refusal eventually led to the War of Kuruksetra. The Battle of Kuruksetra, therefore, was induced by the Kauravas and not the Pāndavas.

In a similar vain, the Thamils asked for a regional council for North and East combined. Since 1979, the Federal Party (ITAK) has demanded a federal state in which the Sinhalese and Thamils can share power. After unsuccessfully agitating for a federal state for a decade, a pact was signed between Prime Minister Bandaranaike and Federal Party leader SJV Chelvanayakam on July 26, 1957.

It advocated the creation of regional councils in Sri Lanka as a means to giving a certain level of autonomy to the Tamil people and was intended to solve the communal disagreements rife at that time. The act was strongly opposed by certain sections of the Sinhalese as well as the All Ceylon Tamil Congress led by GG Ponnambalam. It was eventually torn up by Prime Minister Bandaranaike in May 1958. Prime Minister Bandaranaike's later attempts to pass legislation similar to the agreement was met by strong opposition, and led to his assassination by a Buddhist monk in 1959.

On March 25, 1965 another agreement was signed between Prime Minister Dudley Senanayake and SJV Chelvanayakam to make provision for the Tamil language to be the language of administration and of record in the Northern and Eastern Provinces. That a Tamil speaking person should be entitled to transact business in Tamil throughout the Island. Most importantly like the Pandavas agreed to District Councils in Ceylon vested with powers to be mutually agreed upon between the two leaders. It was agreed, however, that the Government should have power under the law to give directions to such Councils in the national interest.

This Agreement was also ditched by Prime Minister Dudley Senanayake under intense pressure from Sinhala - Buddhist extremists and as a result the Federal Party left the government in September, 1968.

Midway during the UNP's term of office in 1965-70, the LSSP and CP (Moscow) performed a summersault by abandoning their previous policy of parity of status for both Sinhalese and Tamil languages. Nobody speculated this turn of events, but both the LSSP and CP (Moscow) embraced communalism in place of communism.

At the election held in 1970 the United Front (UF) consisting of SLFP, LSSP and CP (Moscow) won a land slide victory. This emboldened the SLFP to abandon the Soulbury constitution and enact a new republican constitution.

In a case before the Judicial Committee of the Privy Council in London in 1966, it was held that Section 29 (2) (b) of the Soulbury constitution—the clause relating to minority safeguards—was an entrenched provision which could not be amended in any revision of the constitution. To the SLFP—as the champion of Sinhalese-Buddhist domination of the island—this would have been ample justification for framing a new constitution by establishing a Constituent Assembly which would derive its “authority from the people of Sri Lanka and not from the power and authority assumed and exercised by the British Crown and Parliament neither in establishing the present [Soulbury] constitution nor from the constitution they gave us.”

The constitution of 1972 incorporated two pieces of legislation which were in fact some of the most important policy formulations of D. S. Senanayake himself though they were outside the 1944 draft. Section 67 of the new constitution essentially retained the laws relating to citizenship enacted in 1948 and 1949 with their consequential amendments, while section 134 incorporated the Public Security Act of 1947 with the amendments to it introduced subsequently. (A Tale of Three Constitutions 1946-48, 1972 and 1978 by H.L.De Silva).

The UF government went further by giving constitutional status to the Sinhala Only Act. Of the many one of the most controversial provisions was regarding Buddhism. Section 6 (Chapter II) gave proclaimed “foremost place” in the constitution. This provision undermined state neutrality or non-discrimination and separation of state and religion. Also, it relegated other religions to an inferior status just like the Tamil language. The provision just stopped short of declaring Buddhism as official ‘State Religion.’

In November 1946, Mrs Bandaranaike laid down two objectives of the SLFP. (1) “In addition to steps taken by the late SWRD. Bandaranaike's Government of 1956, and by the present Government to give Buddhism its proper place in the country as the religion of the majority.” But in the 1972 constitution “proper place” was replaced with “foremost place.”

Ironically, Colvin R de Silva the erstwhile Trotskyite and Minister for Constitutional Affairs was carrying out the biddings of Mrs. Bandaranaike like an obedient servant. He has obviously abandon his earlier prophesy that “two languages one nation, one language two nations.” During the debate in Parliament he roundly condemned the Sinhala Only Act of 1956. He described the issue at

hand as a choice between ‘two languages one nation, one language two nations’ saying: ‘Do we want an independent Ceylon or two bleeding halves of Ceylon which can be gobbled up by every ravaging imperialist monster that may happen to range the Indian Ocean? These are issues that in fact we have been discussing under the form and appearance of the language issue.’

The LSSP founded on 18 December 1935 in its first manifesto itself prominently pronounced that one should utilize the vernaculars Sinhala and Tamil in lower Courts of Law and statements recorded in police stations and extended the use to government offices. Thus, so early the LSSP took a position to accord equality of status to the two indigenous languages. Again on July 23 1936 Sama Samajists introduced two motions in the State Council about the use of the local languages in Police Courts and lower Education. The LSSP was steadfast on giving parity of status to Sinhala and Tamils officially.

Stung by the rejection of their demands by the government, the FP walked out of the constitutional assembly and stopped further participation. By this time SJV Chelvanayakam has grown bitter over his failure to win any meaningful concessions from the Sinhalese, and became sympathetic to the cause of Tamil separatism abandoning federalism.

The situation was exacerbated by the UF government adopting two new policies that discriminated against the Tamil people. First, the government introduced a double standard for admission to universities, requiring the Tamil students to achieve higher grades than the Sinhalese students. Secondly, the same kind of policy was adopted for jobs as public servants, which were held by less than ten percent of the Tamil-speaking population.

Chelvanayakam resigned from Parliament on October 2, 1972 as a protest against the new republican constitution. The following was the statement he made on the Floor of the House when he resigned his Seat in order to give an opportunity for the then Government to test its claim that the Tamil people accepted the Constitution.

‘I am resigning my seat in this Honourable House. I wish to state my reasons for doing so.

The History of the Tamil people in this country since 1948 has been one of deterioration. In the then Parliament of ninety five elected Members there were eight Tamil Members representing the estate Tamil population who are today not there. They have been replaced by Sinhalese Members now in double that number. The eight Tamil Members were there by the grant of the vote of the bulk of the workers on the estates. This was thought to be a just decision on the question of Tamils of Indian Origin by the United Kingdom Government.

As soon as Ceylon became independent the first thing the Sinhalese Government did was to deprive the Tamil worker in the estates of the vote. This was carefully manoeuvred through a citizenship law that deprived them of citizenship and by granting the vote to citizens only. The entire structure on which the Soulbury Constitution

was based collapsed. It must be said to the credit of the LSSP and the CP that they opposed this move though they have now succumbed to a purely communal policy.

The next important thing that took place was the passing of the Sinhala Only Act by the Bandaranaike Government in 1956. Even this was made possible by the depriving of the vote of the Tamil worker on the estates. Although the Tamil worker has been deprived of the vote, the seats that were allotted to them have not been removed but have been given to the Sinhalese voter. This has meant that from 1952 onwards the legislature has been a Sinhalese weighted body and all legislation thereafter has been communal Sinhalese. Had the vote remained as it was in 1947 the landslide in the election of 1970 would not have taken place.

The next important event has been the creation of a new Constitution by a legislature that was so Sinhalese weighted. The Constitution has given everything to the Sinhalese and has given nothing to the Tamils. The Sinhala Only Act has been so strengthened that it requires a two-thirds majority to alter it. Sinhala has been made the language of the courts. All talk about a man being tried in his own language applies to the Sinhala man and not to the Tamil man. There are many other features in the Constitution that I need not mention here. Even the slight protection that was given to the minorities by Section 29 of the old Constitution has been removed.

Faced with this situation the Tamil people of different parties formed the Thamil United Front and appealed to the Prime Minister to remedy some of these evils. I, on behalf of the Tamil United Front, wrote to the Prime Minister a letter raising six points on which the Constitution has to be amended, and we gave her time till the 30th September to do that. But nothing has been done. In this situation the responsibility falls on my head, as the Leader of the Thamil United Front, to appeal to the Tamil people for them to say whether they are with me or not.

It is claimed by the Government that a sizeable section of the Thamil people accept the Constitution. We deny this and want to give an opportunity to the Government to prove that claim. The best way in which that can be done is for me as the Leader of the Tamil United Front to resign my Seat in this Honourable House and re-contest it on my policy and ask the Government to oppose me on its policy. Of course, the decision will be that of the Tamil people. My policy will be that in view of the events that have taken place the Tamil people of Ceylon should have the right to determine their future whether they are to be a subject race in Ceylon or they are to be a free people. I shall ask the people to vote for me on the second of these alternatives.

Let the Government contest me on that position. If I lose I give up my policy. If the Government loses, let it not say that the Tamil people support its policy and its Constitution. Let not the Government deprive the people of their decision on the issues raised by postponing the by-election.' (OFFICIAL REPORT, 3rd October 1972; vol.2, cc.883-4)

The government kept postponing the date for the by-election for

more than two years and finally held it on February 07, 1975. SJV Chelvanayakam (TUF) won the election polling 25,927 (72.54%) out of 35,737 votes. V. Ponnambalam (CP) who came second polled just 9,457 (26.46%) votes.

In his acceptance speech Chelvanayakam said "I wish to announce to my people and to the country that I consider the verdict at this election as a mandate that the Tamil Eelam nation should exercise the sovereignty already vested in the Tamil people and become free."

In what was to be his last speech in parliament, Chelvanayakam on November 19, 1976, declared that, "the Thamil speaking people have abandoned the demand for a Federal constitution.

"We started the federal movement at one time to obtain the lost rights of the Thamil speaking people and now we have found that through federalism we cannot achieve our objective. In view of this experience we have come to the conclusion that we must separate and if we do not do that, the Thamil speaking people will never be able to get back their lost rights.

"Our ancient people were wise. They had their own kingdom. In the history of Ceylon we had a place. We are not asking for a division of the country by our movement, but we are only trying to regain what we lost.

Our party is today moving with the idea of establishing a separate state. It is not an easy matter to get a separate state. It is a difficult matter. We know that it is difficult. But either we get out of the power of the Sinhala masses or we perish. That is certain. Therefore we will try and get this separation. We have abandoned the demand for a federal constitution. Our movement will be all non-violent."

The FP and other Thamil parties formed the Thamil United Front in May 1972, with Chelvanayakam as their leader. Shortly after, in 1973, the Federal Party decided to demand a separate, autonomous Thamil state. Until 1973, Chelvanayakam and the Federal Party had always campaigned for a unified country and thought that any partitioning would be "suicidal".

The new policies of the UF government, however, were considered to be discriminatory by the Thamil leadership, and this modified the official position on Thamil Nationalism. To further the new political agenda, in 1975 the Federal Party merged with the other Thamil political parties to become the Thamil United Liberation Front (TULF). In 1976, after the first national convention of TULF, the Ceylon Tamils moved toward a revised nationalism and were unwilling to live within a confined, single-island entity.

The Vaddukkoddai Resolution was a resounding endorsement of Thanthai Chelvanayakam's policies and pronouncements since 1972. It ended with a clarion call to the Thamil Nation in general and the Thamil youth in particular to come forward to throw themselves fully into the sacred fight for freedom. This then is the historical back ground of the Vaddukkoddai Resolution. The rest is now history.

• • •

வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மான நினைவு நாள்

- மறவன்புலவு க. சச்சிதானந்தன்

இன்றுடன் 40 நெடிய ஆண்டுகள். 1976 மே 14இல் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் இயற்றிய நாள். ஈழத் தமிழர் வாழ்வில் வரலாற்றுத் திருப்புமுனை நாள்.

தமிழரசுக் கட்சியின் முதறிஞர் சா. ஜே. வே. செல்வநாயகம் அங்கிருந்தார். தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர் ஜி. ஜி. பொன்னம் பலம் அங்கிருந்தார். மலையகத்தின் மாபெரும் தலைவர் செள. தொண்டமான் அங்கிருந்தார். மூவர் தலைமையிலும் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க தீர்மானத்தை இலங்கைத் தமிழர் இயற்றினர்.

1976 மே மாதத்தில் அந்தத் தீர்மானத்தின் ஆங்கில வாசகங்களைத் தட்டச்சிட்டேன், தவற்றற ஆவணமாகத் தயாரித்தேன் என்பதால் வரலாற்றுக்குச் சாட்சியாக இருந்தேன்.

இத்தீர்மானத்தை இயற்றலாமா? வேண்டாமா? என நீண்ட காலம் இத்தலைவர்கள் கலந்துரையாடினர். தீர்மானத்தால் வரும் நன்மை தீமைகளை நோக்கினர். இக்கலந்துரையாடல்களுக்கும் சாட்சியாக இருந்தேன்.

முதறிஞர் செல்வநாயகத்தின் இல்லம். மு. திருச்செல்வமும் மற்றவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். Sir, this is not a bearer cheque. This is not a crossed cheque. This is an account payee cheque. It is a non-negotiable instrument. முதறிஞர் செல்வநாயகமும் மற்றவர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். பெரியவருக்குக் கேட்டிருக்குமா என்ற ஐயம் மு. திருச்செல்வத்துக்கு. Sir, did you hear me? என்றார், கொஞ்சம் உரத்த குரலில். உட்கொட்டைத் திறக்காமல் சிரிப்பைத் தவழவிட்டுக் கண்களை விரித்து மழலையானார் செல்வநாயகம், கேட்டதாகத் தலையாட்டினார். நான் சாட்சியாக நின்றேன். மு. திருச்செல்வத்துடன் மகிழுந்தில் நான் திரும்புகையில், Thamby, we are entering the most challenging phase in our recent political history. Periyavar knows what is best for the Tamil people என என்னிடம் கூறினார்.

அவசரமாக எடுத்த முடிவல்ல. ஆலோசிக்காமல் எடுத்த முடிவல்ல. இளைஞர்களின் ஆவேசத்தால் எடுத்த முடிவல்ல. படிநிலைகள் வழி ஏறாமல் எடுத்த முடிவல்ல.

இந்த முடிவைத் தவிர வேறு அரசியல் வழி இல்லையாதலால் இம்மூவர் தலைமையில் ஈழத் தமிழினமே வட்டுக்கோட்டைக்குச் சென்றது. பண்ணாகத்தில் திரண்டது.

எந்தப் படியிலும் ஏறாமல் விட்டேனா? எந்தக் கதவையும் தட்டாமல் விட்டேனா? எந்த வழியையும் நாடாமல் விட்டேனா?

கீழே இறங்காமல் விட்டுக்கொடாமல் விடாப்பிடியாக நின்றேனா? நியாயமான உடன்பாடுகளுக்கு மறுத்தேனா? வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்துக்கு வருவதைத் தவிர வேறு வழி எனக்குத் தெரியவில்லை.

சொன்னவர் முதறிஞர் சா. ஜே. வே. செல்வநாயகம். திரு கோணமலையில் தன் வீட்டில் முதறிஞர் சா. ஜே. வே. செல்வநாயகம் சொல்லக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர் இன்றைய தமிழர் தேசியக் கூட்டமைப்புத் தலைவர் இரா. சம்பந்தன்.

1949 திசம்பர் 18ஆம் நாள் முதறிஞர் செல்வநாயகம் கொழும்பில் நடைபெற்ற இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சியின் முதலாவது மாநாட்டுத் தலைமை உரையில் கூறிய சில வரிகளைத் தருகிறேன்.

“..... பெரிதும் சிறிதுமாக உள்ள மொழிவழி இனங்களிடையே எழும் முரண்பாடுகள் போருக்குக் காரணமாக இருந்துள்ளன. இப்போர்களில் வல்லரசுகளும் இணைந்துள்ளன. மொழி இனங்களிடையே உள்ள முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பதற்கு இரு வழிகள் உள்.”

“ஒவ்வொரு மொழி இனத்துக்குமாக, இறைமையுடைய தனித் தனி நாடுகளை அமைக்கப் பரந்த நிலப்பரப்பைத் துண்டாடுதல் ஒரு வழி.”

“ஒவ்வொரு மொழி இனத்துக்குமாகத் தன்னாட்சியுடைய மாநிலங்களை அமைத்து, மாநிலங்கள் சேர்ந்து நடுவண் அரசை அமைக்கின்ற கூட்டாட்சி அரசைக் கொண்ட ஒரே நாட்டை அமைத்தல், மற்றொரு எளிதான வழி.”

“இத்தகைய வழிகளுக்கமையச் செயற்படுவதாயின் மொழிவழி இனங்கள் தத்தமக்கெனத் தனியான நிலப்பகுதிளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.”

“..... நாங்கள் கேட்கின்ற தீர்வு இதுவே. தன்னாட்சி உடைய தமிழ் மாநிலம், தன்னாட்சி உடைய சிங்கள மாநிலம், இரண்டு மாநிலங்கட்கும் பொதுவான நடுவண் அரசு. இவற்றை உள்ளடக்கும் கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு. சிறியதான தமிழ்ப் பேசும் நாட்டினம் அழிந்து போகாமலும், பெரியதான சிங்கள நாட்டினத்தினால் விழுங்கப்படாமலும் இருப்பதற்குரிய ஆகக் குறைந்த ஏற்பாடு இதுவே.”

57 ஆண்டுகளின் பின்னரும் அதேயளவு ஆகக் குறைந்த ஏற்பாடுகளையே தமிழ் தலைவர்கள் அனைவரும் இன்றும்

பேசுகின்றனர். முதறிஞர் செல்வநாயகம் தொலைநோக்கினர், அரசியல் தெளிந்தவர். மனித நேயமும், மனித உரிமையும் பேணுபவர்.

1949 தொடக்கம் கடுமையாக உழைத்தார். அவரது ஒவ்வொரு அரசியல் காய் நகர்த்தலும் தமிழருக்கு அரணாயின. 27 ஆண்டுகளின் பின் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் அவரது தேடலின் தெளிவு. அரசியல் முதிர்ச்சியின் பேறு.

“ஒவ்வொரு மொழி இனத்துக்குமாக, இறைமையுடைய தனித்தனி நாடுகளை அமைக்கப் பரந்த நிலப்பரப்பைத் துண்டாடுதல் ஒரு வழி என 1949இல் அவர் கூறிய முதலாவது வழியே, 1976இல் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானமாயது.”

பிரித்தானியரும் சிங்கள அரசியல் தலைவர்களும் களம் அமைத்ததாலன்றோ ஈழத் தமிழர் வட்டுக்கோட்டையை அடைந்தனர்.

முதறிஞர் செல்வநாயகம் உறுப்பினராக இருந்த அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு, ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் தலைவர். 1944 நவம்பர் 27இல் அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரசுக் கட்சியின் முதலாவது மாநாட்டில் ஜி ஜி பொன்னம்பலம் தலைமையுரை ஆற்றினார். கூட்டம் கொழும்பு நகர மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. அவர் ஆற்றிய உரையின் சில வரிகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

“..... இலங்கைக்கு நாம் அடிமைகளாக வரவில்லை. உரிமைகொண்ட ஆட்சியாளர்களாக இருந்தோம். நமது நிலத்தில் நாம் உரிமை கொண்டாடி வாழ்ந்தோம். இதை நினைவுபடுத்துகிறேன். தமிழரே இந்தத் தீவின் ஆதிக் குடிகள். இதை நமது சிங்கள நண்பர்கள் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். பருத்தித்துறை முதல் தேவேந்திரமுனை வரை ஆட்சிசெய்த அரசை நாம் பெற்றிருந்தோம். இதனை இலங்கையின் வரலாற்றில் காணலாம். ஐரோப்பியக் கடலாடிகள் வரும்வரை நம்மை (தமிழரை) அந்நியர் ஆளவில்லை. நம்மை நாமே ஆண்டோம்.....”

இலங்கையின் ஆட்சியுரிமையை இலங்கையில் வாழ்கின்ற இருபெரும் மொழி வழிச் சமூகங்களிடையே பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும் எனத் தமிழ்த் தலைவர்கள் கூறினர். இலங்கை விடுதலை பெற்றால், தமிழர் ஒத்த குடியுரிமை பெற்றவர்களாகவே சிங்களவருடன் வாழ ஒப்புக்கொள்வார் என்ற கருத்தைச் சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் முன் ஐயம் திரிபு அற ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்தனர். ஜி ஜி பொன்னம்பலம் அவர்களின் இந்தக்கோரிக்கை, “ஐம்பதுக்கு ஐம்பது கோரிக்கை” எனப் பிற்காலத்தில் புகழ்பெற்றது.

தமக்கென ஆட்சியைத் தனியாகப் பிரித்துத் தர வேண்டும் எனத் தமிழர் சார்பில் தமிழ்த் தலைவர்கள் கேட்கவில்லை. தமிழர் தனியான தேசிய இனம் என்பதால், தமிழர் தம்மைத் தாமே ஆளக்கூடிய தனிநாட்டுக் கோரிக்கையைச் சோல்பரி ஆணைக் குழுவின் முன் வைக்கவில்லை. தமிழரின் பராம பரியங்களையும் வாழ்வு முறைகளையும் முன்னெடுக்கும் கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பையுமே தமிழ்த் தலைவர்கள் கேட்கவில்லை.

ஈழத் தமிழரின் மென்மையான கோரிக்கையைப் பிரித்தானியர் ஏற்கவில்லை. ஒருவருக்கு ஒரு வாக்கு என்ற தளத்தில் எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மையான சிங்களவர், எண்ணிக்

கையில் சிறுபான்மையான தமிழரை மேலாட்சி செய்யும் ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்பை இலங்கைக்குக் கொடுத்தனர். அதுவே வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தின் முதற் தளம்.

எண்ணிக்கைப் பெரும்பான்மையை மேலும் உயர்த்தச் சிங்களவர் கொண்ட முதலாவது இன ஒழிப்பு அம்பு, தமிழரின் குடியுரிமையைப் பறிக்கும் சட்டம். அதுவே வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தின் இரண்டாவது தளம்.

1948 திசம்பரில் நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றிய இந்திய பாகிஸ்தானிய குடியிருப்பாளர் (குடியுரிமைச்) சட்டம், இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழர்களுள் மூன்றில் ஒரு பங்கினரை நாடற்றவர்களாக்கியது. தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருந்த ஒரே “குற்றத்திற்காக” இவர்கள் வாக்குரிமையை இழந்தனர் நாட்டுரிமை இழந்தனர் குடியுரிமை இழந்தனர் ஆட்சியுரிமை, அரசுரிமை அனைத்தையும் இழந்தனர்.

“1948ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இந்நாட்டில் தமிழ் மக்களுடைய வாழ்வு கீழடைந்துகொண்டே வருகிறது. 95 உறுப்பினரைக் கொண்டிருந்த அன்றைய நாடாளுமன்றத்தில் தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளரின் பிரதிநிதிகளாயிருந்த தமிழ் உறுப்பினர்கள் இன்று இங்கு இல்லை. அவர்களுடைய இடத்தை இன்று அவர்களிலும் இரட்டித்த எண்ணிக்கையான சிங்கள உறுப்பினர் எடுத்திருக்கின்றனர்”, என வேதனையுடன் 1972 அக்தோபர் 3ஆம் நாள் அன்றைய தேசிய அரசுப் பேரவையில் உரைத்தார் முதறிஞர் செல்வநாயகம்.

இத்தீர்மானத்தை இயற்றலாமா?

வேண்டாமா? என நீண்ட காலம்

இத்தலைவர்கள் கலந்துரையாடினர்.

தீர்மானத்தால் வரும் நன்மை தீமைகளை நோக்கினர்.

இக்கலந்துரையாடல்களுக்கும் சாட்சியாக இருந்தேன்.

முதறிஞர் செல்வநாயகத்தின் இல்லம்.

மு. திருச்செல்வமும் மற்றவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். Sir, this is not a bearer cheque. This is not a crossed cheque. This is an account payee cheque. It is a non-negotiable instrument. முதறிஞர் செல்வநாயகமும் மற்றவர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

வட்டுக்கோட்டையில் தீர்மானத்துக்கு வருவதற்குரிய காரணங்களாக, முதறிஞர் சா. ஜே. வே. செல்வநாயகம், ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம், சௌ தொண்டமான் (சில மனத்தடைகளுடன்) முன்வைத்த அனைத்தும் இன்றும் தீர்க்கப்படாத சிக்கல்களாகவே உள். அக்காரணங்களாவன:

வரலாற்றிற்கு முன்னான காலம் முதல் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுடாக, வளவை நதியிலிருந்து சிலாபம் வரைக்கும் உள்ள தெற்கு மேற்குப் பகுதிகளிலும் நடுப்பகுதிகளிலும் சிங்கள மக்களும், வடக்கு, கிழக்கு, வடமேற்கு நிலப்பகுதிகளில் தமிழ் மக்களும் வாழ்ந்து இந்நாட்டின் ஆளுகையைச் சிங்கள நாட்டினமும், தமிழ் நாட்டினமும் தமக்குள் பகிர்ந்து வந்ததாலும்,

சிங்கள அரசுகளோடு தொடர்பற்ற வகையில் 1619ஆம் ஆண்டு போர்த்துகேயர் தமிழ் அரசைப் போர்க்களத்தில் தோற்கடித்துக் கைப்பற்றி, அவர்களிடமிருந்து ஒல்லாந்தரும் பின் ஆங்கிலேயரும் அதேவிதமாக வெற்றி கொண்டதாலும்

சிங்கள அரசுகளின் நிலப்பகுதிகளையும், தமிழ் அரசுகளின் நிலப்பகுதிகளையும் வேறு வேறாக ஆட்சி செய்து வந்த ஆங்கில ஏகாதிபத்தியவாதிகள் 1833ஆம் ஆண்டு கோல்புறுக் ஆணைக்குழுவின் விதப்புரைக்கு அமையத் தம் ஆட்சிவசதி கருதி வலுக்கட்டாயமாக இந்நிலப்பகுதிகளை ஒன்றாக இணைத்ததாலும்,

ஏகாதிபத்திய ஆட்சியிலிருந்து இலங்கையை விடுவிப்பதற்கான விடுதலைக் கிளர்ச்சியில் தமிழ்த் தலைவர்கள் முன்னோடிகளாக உழைத்து, இறுதியில் 1948ஆம் ஆண்டு இலங்கை சுதந்திரமடைந்ததாலும்,

மேற்கூறிய வரலாற்று உண்மைகளைப் முற்றாகப் புறக்கணித்து, எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மையினர் என்ற அடிப்படையில் முழுத் தீவின் மீதுமான அரசியல் அதிகாரம் சிங்களநாட்டினத்தின் கைக்குமாறி அதனால் தமிழ் நாட்டினம் அடிமை இனமாகத் தாழ்ந்ததாலும்,

சுதந்திரம் பெற்ற நாள் முதல் ஆட்சிக்கு வந்த சிங்கள அரசாங்கங்கள் அனைத்தும், சிங்கள மக்களின் தீவிர இனவாதத்தைத் தூண்டி வளர்த்துத் தம் அரசியல் அதிகாரத்தைத் தமிழ் மக்களுக்குப் பாதகமாக:

1. தமிழ் மக்களில் அரைப்பங்கினர் குடியரிமை, வாக்குரிமைகளைப் பறித்து அதனால் நாடாளுமன்றத்தில் தமிழரின் பிரதிநிதித்துவத்தைக் குறைப்பதற்கும்,
2. திட்டமிட்டு அரசாங்க உதவியுடன், நடத்தப்பட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களாலும், இரகசியமாக ஊக்கிய சிங்களக் கள்ளக் குடியேற்றங்களைச் சட்ட பூர்வமாக அங்கீகரித்தலாலும், பண்டைய தமிழ் அரசின் நிலப் பகுதிகளில் சிங்கள மக்களை நுழைத்துத் தமிழரைத் தம் சொந்தத் தாயகத்திலேயே சிறுபான்மையினராக்குவதற்கும்,
3. இலங்கை முழுவதும் சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சிமொழியாக்கி தமிழர் மீதும், தமிழ் மொழி மீதும் தாழ்வு முத்திரையைப் பொறிப்பதற்கும்,
4. குடியரசு அரசியல் அமைப்பில் பௌத்த மதத்திற்கு முதன்

மையான இடத்தை அளித்து, இந்நாட்டின் இந்து, கிறித்தவ, இசுலாமிய மக்களை இரண்டாந்தரத்திற்குத் தாழ்த்துவதற்கும்,

5. கல்வி, தொழில், வேலைவாய்ப்பு, நிலப்பங்கீடு, பொருளாதார வாழ்வு ஆகிய அனைத்துத் துறைகளிலும் தமிழ் மக்களுக்குச் சம வாய்ப்பை மறுத்தும், பெருமளவிலான கைத் தொழில்கள், வளர்ச்சித் திட்டங்களில் தமிழ் நிலங்களைப் புறக்கணித்தும், இலங்கையில் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையே ஊசலாடும் நிலையை ஏற்படுத்துவதற்கும்,
6. இலங்கையில் தமிழ் மொழியையும், பண்பாட்டையும் வளர்க்கும் சந்தர்ப்பங்களை மறுக்கும் அதே நேரத்தில், தமிழ் நாட்டுக் கலாச்சாரத் தாயூற்றோடு உள்ள தொடர்பையும் திட்டமிட்டுத் துண்டித்துக் கலாச்சார இனக்கொலையை நோக்கி ஈழத்தமிழ் மக்களைத் தள்ளுவதற்கும்,
7. 1956ஆம் ஆண்டு கொழும்பிலும் அம்பாறை முதலிய இடங்களிலும் நடந்தது போன்றும், 1958ஆம் ஆண்டு நாடு முழுவதும் மிகப் பெருமளவில் நடந்தது போன்றும், 1961ஆம் ஆண்டு வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் கட்டவிழ்த்து விட்ட இராணுவக் காட்டாட்சி போன்றும், 1974ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் ஒன்பதின்மர் உயிர்துறக்கக் காரணமான, காவல் படையின் காரணமற்ற தாக்குதல் போன்றும், 1976ஆம் ஆண்டில் புத்தளத்திலும், இலங்கையின் வேறு பல பாகங்களிலும், காவல் படையினரும், சிங்கள வகுப்பு வெறியரும், தமிழ் பேசும் முசுலீம்கள் மீது நடத்திய தாக்குதல் போன்றும், தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் மீது வகுப்புவறிப் பலாத்கார நடவடிக்கைகளையும், பயமுறுத்தும் நடவடிக்கைகளையும் அனுமதித்தும், கட்டவிழ்த்துவிட்டும், தமக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் எதிர்த்து நிற்கும் ஆளுமையை அழித்துப் பீதியை ஏற்படுத்துவதற்கும்
8. தமிழ் இளைஞர்களை எவ்வித நியாயமோ, நீதி விசாரணையோ இன்றித் தாக்கியும், சித்திரவதை செய்தும், பல்லாண்டுகாலக் கணக்கில் சிறைச்சாலைகளில் அடைத்து வதைத்தும்,
9. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நெருக்கடி நிலைச் சட்டத்தின் கீழ், சுதந்திரமாக விவாதிக்கும் சந்தர்ப்பமின்றி, குடிஉரிமைச் சட்டங்களினால் பிரதிநிதித்துவ விகிதாசாரமே மாற்றப்பட்டுச் சிங்களப் பெரும்பான்மைக்கும், விகிதாசாரத்துக்கும் கூடிய பிரதிநிதித்துவம் கொண்ட நாடாளுமன்றத்தை அரசியலமைப்பு யாக்க அவையாக அமைத்து முந்தைய அரசியல் அமைப்பின் கீழ் தமிழ் மக்களுக்கு எஞ்சியிருந்த சிறு பாதுகாப்புக்களையும் நீக்கி, அடிமைத் தனையை இறுகப் பூட்டிய குடியரசு அரசியல் அமைப்பை அவர்கள் மீது திணிப்பதற்கும், தமது அரசியல் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி வருவதாலும்

பல்வேறு தமிழ் அரசியல் கட்சிகளும் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கு அரசாங்கங்களோடு ஒத்துழைத்தும், நாடாளுமன்றத்துக்கு உள்ளும், வெளியும் கிளர்ச்சி செய்தும், தமிழ் மக்கள் தன்மானத்தோடு வாழக்கூடிய ஆகக் குறைந்த அரசியல் உரிமைகளையாவது நிலைநாட்டுவதற்கு அடுத்தடுத்து வந்த சிங்களப் பிரதமர்களுடன் செய்து கொண்ட

ஒப்பந்தங்களும் பயனற்றுப் போனதாலும்,

ஒற்றையாட்சியில் பெரும்பான்மைச் சமூகம், சிறுபான்மைச் சமூகங்களை நசுக்காதவாறு நாடாளுமன்றத்தில் சமபல பிரதி நிதித்துவத்தைப் பெறுவதற்கு அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரசு எடுத்த பெரும் முயற்சி தோல்வி கண்டதோடு, எந்தவொரு சமூகத்திற்கும் பாதகமான சட்டங்கள் நாடா-ளுமன்றத்தில் நிறைவேறுவதைத் தடைசெய்யும் பொருட்டுச் சோல்பரி அரசியல் அமைப்பு ஏற்றுக் கொண்ட29ஆவது விதி யின் அற்பப் பாதுகாப்பையும் குடியரசு அரசியல் அமைப் பின் கீழ் நீக்கியதாலும்,

ஐக்கிய இலங்கைக் கூட்டாட்சிக் குடியரசின் ஓர் அங்கமாக ஒரு தன்னாட்சித் தமிழ் அரசை நிறுவவதன் வழியாக தமிழ் மக்களின் தனித்துவத்தைக் காக்கும் அதே வேளையில் நாட் டின் ஒற்றுமையைப் பேணும்பொருட்டு இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி அரசியலமைப்பு யாக்க அவைக்கு முன்வைத்த திட்டங் களை அவற்றின் தகுதி ஆராயப்படாமலே முழுதாக நிரா-கரித்தபடியாலும்,

வல்வெட்டித்துறையில் 1971 பெப்ரவரி 7ஆம் திகதி கூடிய அனைத்துத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் மாநாட்டு எடுத்த ஏகோபித்த ஒன்பது அம்ச முடிவுகளின்படி அரசியலமைப்பு யாக்க அவையின் அடிப்படைத் தீர்மானங்களுக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட திருத்தங்களும் அரசியல் கட்சிகளாலும் இன்று ஆளுங்கட்சியில் இருப்போர் உட்படத் தனிப்பட்ட நாடா-ளுமன்ற உறுப்பினராலும் கொண்டுவரப்பட்ட திருத்தங்களை யும் அரசாங்கமும் அரசியலமைப்பு யாக்க அவையும் நிரா-கரித்தபடியாலும்,

1965ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்மொழிச் சிறப்பு ஏற்பாடுகள் சட்ட விதிகளையாவது அரசியல் அமைப்பில் இடம் பெறச் செய்யும் பொருட்டும் மொழி உரிமை, மத உரிமை, அடிப்படை உரிமைகள் பற்றியும் முன்வைக்கப்பட்ட அரசியல் அமைப்புச் சட்ட மூலத்திற்கான திருத்தங்கள் அனைத்தையும் தோற்கடித்த காரணத்தினால் மிகப் பெரும்பாலான தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அரசியல் நிர்ணய சபையைப் புறக்கணித்ததாலும்,

1972ஆம் ஆண்டு மே 22ஆம் திகதி அங்கீகாரம் பெற்ற

குடியரசு அரசியல் அமைப்பை நிராகரித்த தமிழர் கூட்டணி 1972 யூன் 25ஆம் திகதி பிரதமருக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் ஆறு அம்சக் கோரிக்கையைச் சமர்ப்பித்து, அவற்றின் அடிப்படையில் அரசியல் அமைப்பைத் திருத்தித் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் வேட்கைகளை நிறைவு செய்ய ஏற்ற நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு மூன்று மாத அவகாசம் அளித்தும், அரசு அவ்வித நடவடிக்கை எடுக்கத் தவறினால் சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் சுதந்திரத்தையும் உரிமைகளையும் வென்றெடுக்கத் தமிழர் கூட்டணியானது அரசுக்கு எதிராக அறவழி நேரடி நடவடிக் கையில் இறங்குமென அரசாங்கத்திற்கு அறிவித்ததாலும்,

நாட்டின் ஒற்றுமைக்குப் பாதிப்பற்ற முறையில் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் உரிமைகளுக்கு அரசியல் சட்டரீதியான அங்கீகா ரம் பெறுவதற்குத் தமிழர் கூட்டணியின் இந்த இறுதி முயற் சியைப் பிரதம மந்திரியும் அரசாங்கமும் உதாசீனம் செய்து உதறித்தள்ளியதாலும்,

தமது அரசியல் அமைப்புக்குத் தமிழ் மக்களின் ஆதரவுண்டு என்ற அரசின் கூற்றை நிலைநாட்டுவதற்குத் தேசிய அரசுப் பேரவையில் தமது உறுப்புரிமையைத் துறந்து ஓர் இடைத் தேர்தலை ஏற்படுத்துவதற்குத் தமிழர் கூட்டணித் தலைவர் அளித்த சந்தர்ப்பத்தை வேண்டுகின்றே இரண்டு ஆண்டு களுக்கு மேலாக ஒத்திவைத்த காங்கேயன்துறைத் தொகுதித் தமிழ் வாக்காளரின் மக்களாட்சி உரிமையைப் புறக்கணித் ததாலும்,

1975 பெப்ரவரி 6ஆம் திகதி நடை பெற்ற இடைத் தேர்தலில் காங்கேயன்துறை வாக்காளர் அதிகப் பெரும்பான்மை வாக் குகளால் சிங்கள அரசாங்கம் தமிழ் மக்கள் மீது திணித்த குடியரசு அரசியல் அமைப்பை நிராகரித்ததாலும்,

வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தை இயற்றவேண்டிய கட்டாயத் துக்குப் பிரித்தானியாவும் சிங்கள அரசியல் தலைவர்களும் (ஈழத் தமிழர் சொன்ன மாற்று வழிகளையும் புறந்தள்ளி) உந்தித் தள்ளினர் என்றே வரலாறு எழுதும்.

• • •

“எமக்கான காலங்களை நாமே உருவாக்குவோம்”

- நிர்மானுசன் பாலசுந்தரம்

வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தின் பிறப்பு

சுதந்திரமும் இறைமையுமுடைய தமிழீழத் தனியரசே தமிழர் தேசத்தின் இருப்பை உறுதிப்படுத்திப் பாதுகாக்கும் என்ற வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த “வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம்” நிறைவேற்றப்பட்ட நாளிலிருந்து இன்று நாற்பதாவது ஆண்டினுள் காலடி பதிக்கிறோம். தமிழர்களின் தனித்துவ அடையாளங்களுக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய வகையில், சிறீலங்காவின் 1972ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டமை, “வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தின்” தோற்றத்திற்கும் அதன் வழிவந்த தாயகம், தேசியம், தன்னாட்சி என்ற கோரிக்கைகளுக்கும் வித்திட்டது.

1972ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு உருவாக்கத்தின் போது, ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்பு முறைமை, பௌத்த மதத்துக்கு அதிமுக்கியத்துவம், சிங்களம் மட்டுமே அரசகரும மொழி போன்ற விடயங்களுக்கு சிங்கள பெளத்த மேலாதிக்க மனப்பாங்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. இதனால், 1972ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பை தயாரிக்கும் பணிகளிலிருந்து தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் வெளிநடப்பு செய்தன. ஏனெனில், குறித்த நகர்வானது, தமிழ் மொழியை, தமிழர்களின் இறைமையை, சுதந்திரத்தை, கௌரவத்தை பேராபத்துக்குள் தள்ளுவதோடு, இலங்கைத் தீவில் வழக்கத்திலுள்ள பெளத்தம் தவிர்ந்த ஏனைய மதங்களையும், இனக்குழுமங்களையும் பாதிக்கும் வகையில் முன்னெடுக்கப்பட்டது.

இதனை எதிர்கொள்ளும் முகமாக, தமிழரசுக் கட்சி, அகில இலங்கை தமிழ் கொங்கிரஸ் மற்றும் இலங்கை தொழிலாளர் கொங்கிரஸ் ஆகிய தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் ஒன்றிணைந்து, 1972ல் தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியை உருவாக்கின. இதுவே, 1975ல் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியாக மாற்றம் பெற்றது.

தமிழர் தேசத்தின் இறைமையை நிலைநிறுத்தி, தமிழர்களின் மரபுவழித் தாயகத்தையும், பண்பாட்டையும் பாதுகாத்து, தமது நிலப்பரப்பில் தம்மைத் தாமே ஆட்சி செய்து, சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் தனித்துவமான தேசமாக மிளிரும் சுதந்திர வேட்கையோடு, 14 மே 1976 அன்று, தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியின் முதலாவது தேசிய மாநாட்டில் “வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம்” நிறைவேற்றப்பட்டது. எமது வரலாற்றைப் பாதுகாத்து, அடிமை வாழ்வற்ற, சுய-

நிர்ணய உரிமையுடன் கூடிய ஒரு தேசமாக தமிழர்கள் தலைநிமிர்ந்து வாழும் ஒரு அங்கமாக, சிறீலங்காவின் 1972 அரசியலமைப்பை “வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம்” நிராகரித்தது.

சமஷ்டி தீர்வை வலியுறுத்தி வந்த தந்தை செல்வாவே, இறுதியில் சுதந்திரமும் இறைமையும் கொண்ட தமிழீழத் தனியரசுக்கு அடித்தளமிட்ட வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்ட நிகழ்வுக்கு தலைமை வகித்தார்.

**இணைந்து வாழமுடியாது என்பதற்கான
எடுத்துக்காட்டுகள்**

அழகிய இலங்கைத் தீவில் வாழும் இனங்கள் அனைத்தும் ஐக்கியமாக ஆனந்தமாக வாழ வேண்டும் என முதலில் சிந்தித்து செயற்பட்டவர்கள் தமிழ்த் தலைவர்கள். ஆனால், காலத்திற்கு காலம் அந்த முயற்சிகளைச் சிங்களத் தலைவர்கள் பலவீனப்படுத்தினார்கள். அவற்றில் முக்கியமான சம்பவங்கள் சில கீழே வருகின்றன.

இந்து-பௌத்த கல்லூரிகளை ஆரம்பிப்பதற்கான ஒரு நிதியம் சேர்.பொன்.அருணாசலம் அவர்களால் 1890 அளவில் தொடங்கப்பட்டது. இருப்பினும், பௌத்த தலைவர்களிடம் காணப்பட்ட பெளத்த மேலாதிக்கப் போக்கு, இந்துக்களுடன் இணைந்து பெளத்த கல்லூரிகளை அமைக்கும் சேர்.பொன். அருணாசலம் அவர்களின் திட்டத்துக்கு முரணாக விளங்கியது. பெளத்த மேலாதிக்க மனப்பாங்கு சேர்.பொன்.அருணாசலம் அவர்களின் “இரு மத கூட்டுக் கனவை” கலைத்தது. இதன் வெளிப்பாடே, யாழ்ப்பாணத்தில் இராமநாதன் கல்லூரி மற்றும் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி போன்றவை தோற்றம்பெற வழிவகுத்தது.

பல்லினத்தன்மை கொண்ட ஐக்கிய இலங்கையை உருவாக்க வேண்டும் என்ற கருத்துருவாக்கத்தை ஆரம்பித்து, அதற்காக முதன்முதலாக பணியாற்றியவர்கள் தமிழர்கள். இதன் அடிப்படையிலேயே 11 டிசம்பர் 1919 இலங்கை தேசிய கொங்கிரஸ் (Ceylon National Congress) சேர்.பொன்.அருணாசலம் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. ஆயினும், பல்லினங்களைக் கொண்ட ஐக்கிய இலங்கையைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு சிங்களத்தின் மகாவம்ச மனப்பாங்கு முட்டுக்கட்டையாக அமைந்தது. பல்லின அடையாளங்களை அங்கீகரிக்க

காத சிங்கள மேலாதிக்க சிந்தனை தமிழர்கள் தாமும் தமது தனித்துவ அடையாளங்களை நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்ற சிந்திப்புக்கு வித்திட்டது எனலாம். இதன் அங்கமாக, இலங்கை தேசிய கொங்கிரஸிலிருந்து வெளியேறிய சேர்.பொன். அருணாசலம் அவர்கள் தமிழர் மகாசபையை உருவாக்கினார்.

6 செம்டெம்பர் 1946ல் ஐக்கிய தேசிய கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது, அதில் எஸ்.நடேசன் மற்றும் வீ.குமாரசுவாமி போன்ற தமிழ்த் தலைவர்களும் ஆரம்ப உறுப்பினர்களாகத் திகழ்ந்தனர். ஆயினும், 1955 களனியில் இடம்பெற்ற ஐக்கிய தேசிய கட்சியின் மாநாட்டில், தனிச் சிங்கள சட்டத்துக்கு ஆதரவான சிங்களத் தலைவர்களின் சிங்கள மொழி மேலாதிக்க நிலைப்பாடு, பல தமிழ்த் தலைவர்கள் ஐக்கிய தேசிய கட்சியிலிருந்து வெளியேறுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது.

18 டிசம்பர் 1935ல் லங்கா சமசமாஜக் கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது, காராளசிங்கம், நாகலிங்கம் மற்றும் சிற்றம்பலம் போன்ற தமிழ் தலைவர்கள் அதில் அங்கம் வகித்திருந்தனர். ஆயினும், லங்கா சமசமாஜக் கட்சியும், சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும், இலங்கை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் இணைந்து 1966ல் நடாத்திய மேதின பேரணியில், தமிழர்களின் உணர்வை, உணவை, பண்பாட்டை இழிவுபடுத்துவது போல் எழுப்பிய “தோசை, மசால் வடை எங்களுக்கு வேண்டாம்” என்ற கோசம் இலங்கையை பலப்பாடுகளின் கூட்டாகக் கட்டியெழுப்பலாம் என்ற கனவையும் கலைத்தது.

இன்றும் இடதுசாரி சிந்தனையைக் கொண்டதாகக் கூறப்படும் மக்கள் விடுதலை முன்னணி (Janatha Vimukthi Peramuna - J.V.P -ஜே.வி.பி) அடிப்படையில் ஒரு இனவாதக்கட்சி. இவர்களுக்கும் பிரதான அரசியல் கட்சிகளுக்கும், ஏனைய சிங்கள இடதுசாரி கட்சிகளுக்கும் இடையில் பாரிய கொள்கை வேறுபாடில்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டும் சம்பவம், வட்டுக்கோட்டை தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு சரியாக பதினொரு வருடங்களுக்கு முன்னர், அதாவது 14 மே 1965ல் இடம்பெற்றது. இலங்கை சீனசார்பு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி தலைவராக நா.சண்முகதாசன் அவர்கள் விளங்கினார். இக் கட்சியில் பெருமளவான சிங்களவர்கள் அங்கம் வகித்ததோடு, இளைஞர் அணியின் தலைவராக ரோகண விஜேயவீர செயற்பட்டார். ஒரு கட்டத்தில், தமிழர் ஒருவரைத் தலைவராகக் கொண்டு தாம் செயற்படமுடியாது எனக் கூறிய ரோகண விஜேயவீர, இலங்கை சீனசார்பு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இளைஞர் அணியை, குறித்த கட்சியிலிருந்து பிரித்தெடுத்து, சிங்களவர்களை மட்டும் கொண்ட கட்சியை 14 மே 1965ல் உருவாக்கினார். அந்தக் கட்சியே இன்று ஜே.வி.பி என அறியப்படும் மக்கள் விடுதலை முன்னணி ஆகும்.

பல் மொழி, பல் பண்பாடு, பல்லின, மத அடையாளங்களைக் கொண்டவர்கள் கூட்டிணைந்து வாழலாம் என்ற தமிழ்த் தலைவர்களின் சிந்தனையை, நம்பிக்கையை, முயற்சிகளை சிதைத்தவர்கள் சிங்கள மேலாதிக்க மனப்பாங்கைக் கொண்ட சிங்களத் தலைவர்களே என்பதற்கான சில எடுத்துக் காட்டுகளே மேற்காணப்படுபவை. இத்தகைய நிகழ்வுகள், தமிழர் தேசம் சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் பிரிந்து சென்று தமிழீழத் தனியரசை அமைப்பதற்கு வழியமைத்தது.

அவதாரங்களும் மௌனங்களும்

“1972ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு” தமிழர் தேசத்தில் சம காலத்தில் இரு குழந்தைகள் அவதரிப்பதற்கு காரணமாக அமைந்தது. அந்த இரு குழந்தைகளினதும் கருவும் அது சார்ந்த இலக்கும் ஆரம்பத்தில் ஒன்றாக இருந்தன. ஆனால், அதனை அடைவதற்கான அணுகுமுறைகள் மாறுபட்டவை.

ஓர் அணுகுமுறையின் அடிப்படையில், அமைதி வழியில், சனநாயக விழுமியங்களுக்கு அமைவாக, தமக்கான வாழ்வைத் தாமே நிர்ணயிப்பதற்கு தமிழர்கள் முயன்றார்கள். இணைந்து வாழ்வதற்கு இசைந்து வராத சிங்கள தேசம், தமிழர் தேசம் பிரிந்து சென்று தனியரசு அமைப்பதற்கும் தடைக்கல்லாக மாறியது. தமிழர்களின் சேர்ந்து வாழ்வதற்கான முன்னெடுப்புகளோ, அமைதி வழியிலான போராட்டங்களோ, தமிழின் அழிப்பின் அங்கமான அடையாள அழிப்பையோ, சித்தாந்த சிதைப்பையோ தடுத்து நிறுத்தவில்லை. அத்துடன், சிங்கள தேசத்தின் தமிழர்களுக்கு எதிரான அநீதியும், அடக்குமுறையும், இனஅழிப்பும் தொடர்ந்தன. சிங்கள தேசத்தின் ஆட்சிகளும் காட்சிகளும் மாறின. ஆயினும், தமிழர்களுக்கு எதிரான உரிமை மறுப்பும், இனஅழிப்பும் தொடர்ந்தன. இத்தகைய நிலை தொடர்வதை தடுத்து நிறுத்த முடியாத சூழலில், தமிழர்களை இனி கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும் எனக் கூறிய தந்தை செல்வா மௌனமானார். இதன்பின்னர், தமிழர்களின் சுதந்திரத்திற்கான போரில் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணிக்க முன்வரும் படியும், இறைமையுள்ள தமிழ் ஈழ அரசென்ற இலக்கு எட்டப்படும் வரை அஞ்சாது போரிடும் படியும் தமிழ் தேசிய இனத்துக்கு, குறிப்பாக தமிழ் இளைஞர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்த தலைவர்கள் தடுமாறவும் தடம் மாறவும் தொடங்கினார்கள்.

இதனைத் தொடர்ந்து, தமிழீழத் தனியரசை அமைப்பதற்கான தமிழர்களின் ஆயுதப் போராட்டம் முனைப்புப் பெற்றது. காலப்போக்கில் தடம் மாறிய அரசியற் தலைவர்களைப் போலவே, ஆயுதம் ஏந்திப் போராடிய சில தமிழ் அமைப்புகளும் தடுமாறி இலக்கையும் மாறின. சிலர் அமைதியாகி னார்கள். சிலர் அமைதியாக்கப்பட்டார்கள். விமர்சனங்களுக்கு அப்பால், ஆரம்பம் தொடக்கம் தமது ஆயுதங்களை மௌனிப்பதாக அறிவிக்கும் வரை, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் தாம் வரிந்து கொண்ட இலட்சியத்திற்கு அமைவாக தமிழீழத் தனியரசு அமைப்பதற்கான போராட்டத்தை விட்டுக் கொடுப்பின்றித் தொடர்ந்தார்கள்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் உருவாக்கிய நடைமுறை அரசு செயற்திறன் மிக்கதாக இருக்கும் வரை, சிங்கள குடியேற்றங்களின் பரவுதலைத் தடுத்தது. சிறீலங்கா இராணுவ ஆக்கிரமிப்பைக் கட்டுப்படுத்தியது.

ஒரு தேசத்தின் இருப்பை வெளிப்படுத்தும், மொழி, நிலம், பண்பாடு, வரலாறு, அடையாளங்கள் போன்றவை பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டன.

விடுதலைப் புலிகளின் வீழ்ச்சியோடு, தமிழர்கள் ஒரு தேசம் என்ற கோட்பாட்டிலும் பார்க்க, மகிந்த ராஜபக்ச அவர்கள் தீவிரப்படுத்திய, சிறீலங்காவின் தற்போதைய ஆட்சியாளர்கள் முன்னெடுத்துவரும் “ஒரே நாடு, ஒரே தேசம்” என்ற கோட்

பாடு வலுவடையத் தொடங்கியது.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இராணுவரீதியில் தோற்கடிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள் என்ற செய்தியை உத்தியோகபூர்வமாக அறிவிக்கும் முகமாக, 19 மே 2009 அன்று சிறீலங்கா நாடாளுமன்றில் மகிந்த உரையாற்றியிருந்தார். முள்ளிவாய்க்கால் இனஅழிப்பு இடம்பெற்று சில மணித்தியாலங்களே கடந்த நிலையில், ஆற்றப்பட்ட அவ்வுரையில், இது எங்கள் நாடு. இது எங்கள் தாய் நாடு. நாங்கள் ஒரு தாயின் பிள்ளைகள் போல இந்த நாட்டில் வாழவேண்டும். தமிழர்கள், முஸ்லீம்கள், பறங்கியர்கள் என்றோ, பெரும்பான்மை இனம் சிறுபான்மை இனம் என்றோ இனி இந்த நாட்டில் யாரும் இல்லை எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஒரே தேசமாக, 182 அரசர்கள் 2500 ஆண்டுகளாக ஆண்ட இந்த நாட்டை தொடர்ந்தும் ஒரே தேசமாக நிர்வகிப்பேன் என்ற தொனியில் மகிந்தவின் உரையமைந்திருந்தது. இது, தமிழர்களது தனித்துவத்தை மட்டுமல்ல இலங்கைத் தீவின் பல்லினத்தன்மை மறுக்கப்பட்டதையும் எடுத்துக்காட்டியது.

இதன் பிற்பாடு, சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் 60ஆவது ஆண்டு விழா அலரி மாளிகையில் செப்டெம்பர் 2011 இல் இடம்பெற்றபோது, அங்கு உரையாற்றிய மகிந்த ராஜபக்ச, இலங்கை என்பது ஒரு தேசம். இது பிளப்புடுவதற்கு எந்தக் கட்டத்திலும் அனுமதிக்கப் போவதில்லை எனக் கூறி, தமிழர்களுக்கென்று ஒரு தேசம் மலர்வதை மறுதலித்தார்.

தற்போது மகிந்தவின் ஆட்சியும் இல்லை. அவரது நிர்வாகமும் இல்லை. ஆனால், மகிந்த எதனை முன்மொழிந்தாரோ, மகிந்த எதனைப் பலப்படுத்தவும் பாதுகாக்கவும் முற்பட்டாரோ, அதனையே மைத்திரி-ரணில் அரசாங்கமும் வெவ்வேறு வடிவங்களில், பல்வேறு அணுகுமுறைகள் ஊடாக அமுல்படுத்தி வருகிறது. “ஒரே நாடு, ஒரே தேசம்” என்ற இனஅழிப்பின் அங்கமான பொதுமைப்படுத்தல் ஊடாக, அடையாள அழிப்பு மிக நுட்பமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இது தமிழர் தேசத்தை ஆக்கிரமித்துள்ள சிங்கள இராணுவ சோதனைச் சாவுடையில் தொடங்கி சிறீலங்கா கிரிக்கெட் வரை வியாபித்துள்ளது.

1974ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் இலங்கை தீவில் இடம்பெற்ற பொதுநலவாய மாநாட்டில் பங்குபற்றிய பேராளர்களுக்கு, தந்தை செல்வா மனு ஒன்றை சமர்ப்பித்திருந்தார். தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான சிங்கள தேசத்தின் இனஅழிப்பு தொடர்பாக அந்த மனுவிலே குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. சிங்களத் தலைவர்களுக்கு ஒரு நோக்கம் உண்டு. அது, இரு இனங்கள், இரு மொழி, பல மதங்களை கொண்ட இலங்கைத் தீவை, ஒரு இனம் - சிங்கள இனம், ஒரு மொழி -சிங்கள மொழி மற்றும் பௌத்தம் மட்டும் கொண்ட ஒரு தேசமாக மாற்றியமைப்பது எனக் குறித்த மனுவிலே குறிப்பிட்டிருந்தார். இந்த நிலை அல்லது இதனையும் விட மோசமான நிலைதான் ஆட்சிமாற்றத்துக்குப் பின்னும் தொடர்கிறது. தமிழின அழிப்பையும், தமிழர்களுக்கான உரிமை மறுப்பையும் தொடரும் சிங்கள தேசம், தமிழ் மக்களுக்கு நியாயமான தீர்வை வழங்கப்போவதில்லை என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகிறது.

இந்த நிலையிலேயே, சிறீலங்காவின் புதிய அரசியலமைப்பைத் தயாரிக்கும் பணிகள் இடம்பெற்று வருவதாக செய்தி

கள் தெரிவிக்கின்றன. 1972 அரசியலமைப்பு உருவாக்கத்தின் போது, தமிழர்களுடைய சுதந்திரமும் இறைமையும் நெருக்கடிக்குள்ளானதால், அரசியலமைப்பு உருவாக்கத்திலிருந்து தமிழ்த் தலைவர்கள் வெளிநடப்புச் செய்தார்கள். தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் கூட்டிணைந்து தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணி தோற்றம் பெற்றது. அது வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தின் பிரசவத்திற்கு வழியமைத்தது.

அமைதிவழியில் போராடியவர்களால் சாதிக்க முடியாமற் போனாலும் ஒரு வழித்தடத்தை அவர்கள் உருவாக்கினார்கள். வெற்றிபெற முடியாவிட்டாலும் நாற்பது வருடங்களாக பிரவகிக்கக்கூடிய சுதந்திரச் சடரை பற்றவைத்து விட்டுச் சென்றார்கள். வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்துக்கு செயல் வடிவம் கொடுக்க ஆயுதரீதியில் போராடியவர்களோ, தாம் வரிந்து கொண்ட இலட்சியத்திற்காக வாழ்ந்தார்கள். ஒரு வரலாற்றை எழுதிவிட்டு, தமது வாழ்வை அர்ப்பணித்தார்கள். வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்தை வலுப்படுத்தும் சிதைக்கக் கடினமான சித்தாந்தத்தை விதைத்து விட்டு வீழ்ந்தார்கள்.

“வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம்” நாற்பதாவது ஆண்டில் காலடி எடுத்து வைத்துள்ள சமகாலத்திலேயே, சிறீலங்காவின் புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கமும் இடம்பெற்று வருகிறது. இனக்குழும மோதுகை தோற்றம்பெறக் காரணமாக இருந்த எந்தப் பிரச்சினைகளுக்கும் உரிய தீர்வு இதுவரை காணப்படவில்லை. அல்லது இந்தப் பிரச்சினையை சுமுகமாகத் தீர்க்க வேண்டும் என்ற இதயசுத்தியைக் கூட சிங்கள தேசம் வெளிப்படுத்தவில்லை. மாறாக, பன்னெடுங்காலமாக தொடரும் தமிழின அழிப்பு செயற்திட்டங்களை நாசக்கான முறையில் நகர்த்திக்கொண்டு போகிறது. சிங்கள தேசம் நீதியை, நியாயமான அரசியல் தீர்வை 2016ல் மட்டுமல்ல இன்னும் நாற்பது வருடங்களிலும் தமிழர் தேசத்திற்கு வழங்கப் போவதில்லை என்பதை மாறுபடாத அவர்களின் நோக்கமும் புதுவடிவமெடுத்துவரும் செயற்பாடுகளும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

இதேவேளை, வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் செயல்வடிவம் பெற்று வெற்றி பெறுவதற்கான உள்ளக, வெளியக சூழல்கள் தற்போது இல்லாமல் விட்டாலும், எப்போதும் இல்லையென்று கூறமுடியாது. அத்துடன், அதற்கான தேவை முன்னரவிடவும் அதிகரித்தே காணப்படுகிறது.

மாற்றங்களை உண்டுபண்ணுவவர்களாக நாங்கள் மாறாத வரை, எங்களுக்கான மாற்றங்கள் உருவாகப்போவதில்லை. ஆகவே, மாற்றங்களுக்கான மாற்றங்கள் எங்கள் ஒவ்வொரு வருடைய மனநிலையிலிருந்தும், செயற்பாட்டிலிருந்தும் ஊற்றெடுக்கட்டும்.

ஏனெனில், நாங்கள் உருவாக்கும் மாற்றங்களே எமக்கான காலங்களை உருவாக்கும். அத்தகைய காலங்களாலேயே, எமது மக்களுக்கான வாழ்வையும், அவர்களுக்கான எதிர்காலத்தையும் நிர்ணயிக்க முடியும்.

• • •

The Vaddukoddai Resolution: More Profound and Relevant Now

- Usha S Sri-Skanda-Rajah, Senator, TGTE

As the 40th anniversary of the passage of the Vaddukoddai Resolution¹, articulating a free and independent Tamil Eelam, that which won an overwhelming democratic mandate in the 1977 general elections, draws near on May 14, 2016, no one can refute how absolutely profound, and vitally relevant this declaration still is for Eelam Tamils and how now at this critical time, it is undeniably even more profound and relevant than ever before.

Vow To Uphold

Wherever we may be, beholden to truth and justice, and never waver for small favours, never accepting small scraps thrown at us, never persuaded by those nations that colonised us, lumped us together and created the inequality; never listening to yet others who fought for their own freedom, but begrudge ours; Eelam Tamils must not yield or capitulate but vow without reservation, to uphold the fundamental precepts enunciated in the Vaddukoddai Resolution - a declaration that affirms and avows, "the restoration and reconstitution of a Free, Sovereign, Secular, Socialist State of TAMIL EELAM," that which must be considered equal to, and as sacrosanct as the 1776 American Declaration of Independence² is to all Americans; as the 1215 Magna Carta³ is to the English; and, as the 1948 United Nation's Universal Declaration of Human Rights⁴ and other United Nations conventions are, to all freedom loving people of the world!

Now is the time for Eelam Tamils to join hands with the Transnational Government of Tamil Eelam (TGTE), the International Tamil Youth Organisation and the International Council of Eelam Tamils who are (individually and collectively) calling for, in their words, all Tamil organisations and movements to commit to the Vaddukoddai Resolution: "[T]o work on projects which shall bolster the Vaddukoddai Resolution in this 40th anniversary year, and take it forward in all its dimensions with vigour towards our political goals."

The Revalidation in 2010

We must not forget the Vaddukoddai Resolution obtained revalidation in January of 2010, by way of a Tamil Diaspora wide referendum,⁵ taking place in the immediate aftermath of the final

genocidal onslaught against Tamils in May 2009, in a war without witness, where between 40,000⁶ - 70,000⁷ - 146,679⁸ Tamils were allegedly massacred or disappeared by the Sri Lankan military under the supervision and leadership of the Rajapaksa regime.⁹

Some of the Factors That Led to Tamil Separatism

The Vaddukoddai Resolution was the outcome of decades of (Sri Lankan/Ceylon) Sinhala Buddhist hegemony over Tamils; its bigotry¹⁰ and betrayal,¹¹ leading to, amongst other, the disenfranchisement of a million Tamils, affecting their representation, resulting in a Sinhala majoritarian stranglehold in parliament - ensuing in the passage of adverse legislation and policies in language, employment opportunities, cultural pursuits and education - in blatant discrimination against Tamils; in democratic, peaceful and Satyagraha inspired non-violent Gandhian protests being violently crushed; in the declaration of emergency;¹² in the occupation of the Tamil homeland by the Sinhala army since 1958; in Sinhala state aided colonisation programmes intended to blur the demography; in the deliberate "snipping" of cultural links with Tamil Nadu by banning the import of Indian films, Indian books and magazines, and making Tamil pilgrim travel to India virtually impossible" (See: Witness to History by S Sivanayagam); in the advent of the 1972 illegal Republican Constitution giving Sinhala and Buddhism pride of place, changing the secular nature of the state, the passage of which took place outside parliament, that broke the unwritten covenant, that caused the Tamil parties to walk out from the 'constituent assembly', in disgust, resulting in the removal of the only supposedly entrenched safeguard, incorporated in the Soulbury constitution, article 29/2.¹³ Not to mention the outright rejection of the 6 point demand made by the Tamil parties, to amend the new constitution.

See also Factors that Led to Tamil Separatism.¹⁴

1972 Saw a More Potent Form of Tamil Nationalism Driven by Tamil Youth, To Counter a Virulent Form of Sinhalese Nationalism that Finally Led to the Vaddukoddai Resolution

As a response to a virulent form of Sinhalese nationalism, in 'Witness To History,' journalist, S Sivanayagam, writes about the birth of Tamil Nationalism and Tamil militancy that grew more potent

in 1972 - leading to the creation of the Tamil Tiger Movement, called the "Tamil New Tigers by Velupillai Pirabakaran barely 18 years old and the formation of the Tamil United Front (TUF) made up of the Federal Party, the Tamil Congress, the Ceylon Workers Congress, the Eelath Tamilar Otrumai Munnani and the All Ceylon Tamil Conference. Sivanayagam writes that was the year Mr. S Thondaman representing upcountry Tamils denounced the new constitution and decided that all Tamils must come together under one leadership pointing to Mr. S J V Chelvanayakam. It was in the same year that Mr. Chelvanayakam resigned his Kanakesanturai seat, (to run on a mandate seeking freedom), reflecting the mood of Tamil Youth," writes Sivanayagam:

In the Federal Party Silver Jubilee volume in 1974 Mr. Chelvanayakam having resigned his seat and awaiting a by-election wrote about the need for the, "Tamil people to be a free people": "In view of the events that have taken place, the Tamil people of Ceylon should have the right to determine their future - whether they are to be a subject race in Ceylon or they are to be a free people," he wrote.

An Attack On The Tamil International Conference The Last Straw

Matters took a turn for the worse from then onwards; the violent assault on the people attending the International Tamil Conference at Veerasingam Hall, Jaffna by the Sinhalese dominated Police under Mayor Durayappa, was the last straw that broke the camel's back - resolving that enough was enough, Tamils needed to break out of the covenant that the Sinhalese had already broken:

Sivanayagam writes:

"The Conference attended by Tamil scholars from many parts of the world was held in Veerasingam Hall from 3rd to 10th January 1974...The entire Jaffna town wore a festive air during that week. In a country where the Tamil language was denied any official recognition and where the Tamil people were themselves groaning under state oppression, what was undoubtedly the greatest international conference held in Jaffna was marred by tragedy on the final day. If the government in Colombo was antagonistic, the authorities in Jaffna were no less. Jaffna had a mayor in Alfred Durayappa, a Tamil himself but who was the henchman of the government, whose initial reluctance to permit the use of the open air theatre angered the people. Jaffna also had a Sinhalese dominated police force that already earned the hatred of the people. What should have been a grand finale to the conference ended in scenes of bedlam and tragedy. It was an unprecedented crowd estimated over 50,000, never before seen in Jaffna which had gathered at the esplanade opposite the hall. It was a sea of heads as one could see, reaching up to the moat of the Dutch fort in the background and loudspeakers were fixed to electric posts in the vicinity. By the time the proceedings began it was 8 pm. Prof. D. S Vidyantathan of the university, chairing the meeting invited Dr Naina Mohamed, a distinguished Tamil scholar from India to speak. It was while the latter was on his feet that a tragic sequence of events began. A jeep and a truck with policeman armed and in steel helmets endeavoured to make their way through the crowd, the truck proceeded

forward slowly until owing to the density of the crowd it could go no further. The policemen got off the vehicles and proceeded to hit everyone who stood in their path. And then fanning out they made a sustained and relentless attack on the people... tear gas and gunshots added to the terror...several were overpowered by the fumes and Drs Vithiyanthan and James Rutnam were rendered unconscious... and seven others were electrocuted as result of the police firing at the overhead wires."

"Wherever we may be, beholden to truth and justice, and never wavering for small favours, never accepting small scraps thrown at us, never persuaded by those nations that colonised us, lumped us together and created the inequality; never listening to yet others who fought for their own freedom, but begrudge ours; Eelam Tamils must not yield or capitulate but vow without reservation, to uphold the fundamental precepts enunciated in the Vaddukoddai Resolution "

"Events were beginning to move rapidly thereafter," Sivanayagam writes. The death of Sivakumaran a militant youth leader by swallowing cyanide when surrounded by police had a devastating effect. - The first such death by cyanide. Prime Minister Sirimavo Bandaranaike's visit to open the Jaffna University arranged by Mayor Durayappa was met by youth protests: "a new wave of violence greeted her visit and bombs were thrown at a police jeep..."

It would be remiss not to mention the editor of 'Suthanthiran', Kovai Mahesan ¹⁵ whose writings had a great impact on the young.

Satchi Sri Kantha in his article: 'Remembering Kovai Mahesan' wrote how he, "forfeited monetary and material comforts for following the path of (his boss) S J V Chelvanayakam and inspired and fertilised the minds of the younger generation of Tamils by his writings and activism."

The Idea of Liberation

Slowly the idea of "liberation" started to gel in the minds of Eelam Tamils. On the 5th of May 1976, nine days before the passage of the Vaddukoddai Resolution the 'Liberation Tigers of Tamil Eelam' (LTTE) was formed, from the old 'Tamil New Tigers' and the TUF also changed its name to the 'Tamil United Liberation Front' (TULF), adding the word "Liberation".

Examining Some Paragraphs of the Vaddukoddai Resolution

The Vaddukoddai Resolution is a very comprehensive document that enshrines succinctly, with clarity, important truths in addition to recalling incidents in the history of Eelam Tamils and their homeland along with the many legitimate grievances they had including their inherent right to Self-determination; that which was, "unanimously adopted at the 1st National Convention of the Tamil United Liberation Front (TULF) held at Pannakam, Vaddukoddai on May 14, 1976 – presided over by Mr. S J V Chelvanayakam QC MP - that which received the overwhelming mandate of the Tamil people in the general election of 1977, where the TULF won 18 of the 19 seats it contested.

In examining the Vaddukoddai Resolution, it would be helpful to look at the last few paragraphs which clearly mark the steps the TULF was prepared to take including launching, "a non-violent direct action against the Government in order to win the freedom and the rights of the Tamils on the basis of the right to self-determination." The resolution explains how, "this last attempt by the TULF to win constitutional recognition of the rights of the Tamil Nation without jeopardising the unity of the country was callously ignored by the Prime Minister and the Government," how, "the opportunity provided by the TULF leader Mr. S J V Chelvanayakam Q.C. to vindicate the Government's contention that their constitution had the backing of the Tamil people, by resigning his membership of the National State Assembly and creating a by-election, was deliberately put off for over two years in utter disregard of the democratic right of the Tamil voters of Kankasanturai," how, "in the by-election held on 6th February 1975, the voters of Kankasanturai by a preponderant majority not only rejected the Republican Constitution imposed on them by the Sinhalese Government, but also gave the mandate to Mr. Chelvanayakam and through him to the TULF for the restoration and reconstitution of the Free, Secular, Socialist State of Tamil Eelam."

The Declaration States:

"The first National Convention of the TULF meeting at Pannakam (Vaddukoddai Constituency) on the 14th day of May, 1976, hereby declares that the Tamils of Ceylon by virtue of their great language, their religion, their separate culture and heritage, their history of inde-

pendent existence as a separate state over a distinct territory over several centuries till they were conquered by the armed might of the European invaders and above all by their will to exist as a separate entity ruling themselves in their own territory, as a nation distinct and apart from the Sinhalese and this Convention announces to the world that the republican Constitution of 1972 has made the Tamils a slave nation ruled by the colonial masters, the Sinhalese, who are using the power they have wrongly usurped to deprive the Tamil Nation of its territory, language, citizenship, economic life, opportunities of employment and education, thereby destroying all the attributes of nationhood of the Tamil people," and how, "taking note of the reservations in relation to its commitment to the setting up of a separate state of TAMIL EELAM expressed by the Ceylon Worker congress as a Trade Union for the Plantation workers, the majority of who live and work outside the Northern and Easter areas,

This convention resolves that the restoration and reconstitution of the Free, Sovereign, Secular, Socialist State of TAMIL EELAM, based on the right to self determination inherent to every nation, has become inevitable in order to safeguard the very existence of the Tamil Nation in this country."

A Call To The Youth

And the final paragraph in the Vaddukoddai Resolution is an important one - it calls for the, "Tamil Youth in particular to come forward to throw themselves fully into the sacred fight for freedom":

"And this convention calls upon the Tamil nation in general and the Tamil youth in particular to come forward to throw themselves fully into the sacred fight for freedom and to flinch not till the goal of a sovereign state of Tamil Eelam is reached."

Last Opportunity For Tamils of Eelam To Express Their True Aspirations

The Vaddukoddai Resolution was not only an endorsement of the Tamil right to Self-determination, ¹⁶ "it was the last time Tamils of Eelam were able to freely express their wish in a democratically conducted poll," reflecting their aspiration for a separate and independent state of Tamil Eelam. The Sirimavo government's response to arrest the momentum gained by the Vaddukoddai Resolution was to haul Mr. Appapillai Amirthalingam, Mr. M. Sivasithamparam, Mr. K P Ratnam and Mr. K Thurairatnam to court on charges of sedition, "arraigning them at a trial at bar on June 18, 1976 ¹⁷ and later withdrawing the charge. The charge was that they were, "distributing the text of the resolution which called for a separate state." The legal counsel for the defence were composed of Mr. M Tiruchelvam, Mr. G G Ponnambalam and Mr. S J V Chelvanayakam (among other), three giants in the island's legal and political field.

The Twin Articles of the 1976 Vaddukoddai Resolution & The 2013 Tamil Eelam Freedom Charter

Furthermore, complimentary to the Vaddukoddai Resolution, and, "enshrining the freedom demands of Eelam Tamils," is the 2013 Tamil Eelam Freedom Charter, ¹⁸ considered similar to that of the

1955 Freedom Charter of the African National Congress (ANC)¹⁹ and the 1964/68 Palestinian National Charter²⁰ - this in accordance with the intentions of the promulgators, TGTE led by Prime Minister Visuvanathan Rudrakmaran - essentially created to move the Vaddukoddai Resolution forward. One which was drafted after wide consultations, the Tamil Eelam Freedom Charter codifies fundamental international and domestic human rights and humanitarian law.

Eelam Tamils must see these twin articles as safeguarding the Tamil homeland, reaffirming the Tamil people as a nation of people entitled to the right to self determination and as a means of re-establishing, reinforcing and facilitating law and order, fairness, justice and good governance in Tamil Eelam.

The Tamil Diaspora “Will Remain a Critical Factor in Any Conflict Resolution”

It may also be useful to refer to a scholarly article: “Empowering Diasporas: The Dynamics of Post-war Transnational Tamil Politics”²¹, released by the Berghof Peace Support Foundation in 2010 - where authors, Lukshi Vimalarajah and R. Cheran, suggest in page 8, that, “any political settlement of the ethno-political conflict in Sri Lanka will only be sustainable if the Tamil Diaspora is included as an essential stakeholder in conflict resolution efforts and their concerns are given due consideration”. Read also On Responsible Distance: An Interview with R. Cheran by Aparna Halpé that provides further insight into Diaspora Tamils.²²

The authors, Vimalarajah and Cheran, who are academics of repute, question some of the conclusions reached by the International Crisis Group (ICG) in their 2010 report entitled: The Sri Lanka Tamil Diaspora After the LTTE²³ - the ICG opining that, “the Transnational Government is being, “kept at arm’s length by Western governments, given its resemblance to a government-in-exile, even if the group does not claim this status,” it adds. The ICG also suggesting, “A pro- separatist agenda” as not being conducive to “a just and sustainable peace”. Vimalarajah and R. Cheran however in page 18 suggest otherwise:

I Quote:

“The recommendation of the ICG report to the host governments to support moderate, non-separatist voices within the diaspora raises questions concerning its effectiveness. The moderates have seldom been the driving force behind radical and fundamental changes in conflict contexts – although the peace building community still places all its hopes in the power of moderate civil society for social and political change. However, those who are traditionally classified as ‘extremists’ are also those who are firmly rooted in their constituencies, are at the driving seat of decision-making processes, have a wide network, enjoy the trust of the community and are influential. They have the potential to bring sustainable peace. In the case of the Tamil Diaspora, the overwhelming majority of the Tamil Diaspora that endorsed the quest for a separate state in the recently held referenda are also classified as ‘extremists’ since they endorsed a separate state vision. It would be politically imprudent to isolate this powerful section and disengage and ignore this socio-political reality. An increased communication and dialogue with all the

sections and different shades of the diaspora will help to improve policy-makers’ understanding of the complex social and political web woven around transnational diaspora politics.”

End Quote.

Furthermore it is our hope, that all the groups mentioned in pages, 19, 20, 21, forming the Tamil Diaspora whom the authors refer to as one entity, the all, “important transnational political actor,” will undoubtedly converge to celebrate this landmark 40th year of the Vaddukoddai Resolution - the authors listing the “five major Tamil diaspora initiatives after May 2009” that have emerged as being the TGTE, the Global Tamil Forum (GTF), the Vaddukoddai Referendum group, the Tamil National Councils and ‘Tamil Diaspora second generation youth’.

TGTE not a ‘Government in Exile’

There’s no question that ICG’s argument that the TGTE is a ‘government-in-exile is flawed - because TGTE is a prime example of transnational politics and operates in all the major cities of the world, with elected and appointed members representing the countries they live and work in. TGTE has a functioning parliament - an upper chamber and a lower chamber in addition to a cabinet.

A Well Crafted Joint Statement Setting Out Future Strategic Action

The TGTE preparing to mark the 40th anniversary of the Vaddukoddai Resolution, released a joint statement²⁴ for Thai Thirunaal, together with the International Tamil Youth Organisation and the International Council of Eelam Tamils, calling on, “all Tamil organisations and movements founded on the principles of the Vaddukoddai Resolution to come forward and work together on this momentous occasion.”

Despite The Draconian Sixth Amendment The Push for Self Rule Will Continue

This joint statement mentions, in disgust, the final nail on the coffin, when in 1983 the J R Jayawardene government, “introduced the draconian Sixth Amendment to the Constitution which denied people their freedom of expression and criminalised the advocacy of a separate state of TAMIL EELAM, removing today the political space for Tamils to express their true political aspirations.”

“However”, the statement reiterates that “through exercising the inherent right of all Nations to self-determination according to universal law, Eelam Tamils continue to claim their right to self-rule,” and that, “despite the efforts of Sri Lanka and its apparatus of state terrorism through the genocidal war unleashed in Mullivaikaal to suppress the Tamil people’s thirst for freedom, Tamils the world over continue to breathe the thoughts and dreams of a free Tamil Eelam.”

“What’s in it for Tamils in the Proposed New Constitution?

At the time of writing, considering the Sri Lankan government has not moved an inch towards devolving power and all we hear is that

the country will remain unitary and that the army won't budge from Tamil Eelam, we can't risk doing nothing - and lose it all. If the country will remain unitary, what's in it for Tamils is a fair and reasonable question to ask - A question so paramount at this time for Eelam Tamils as moves are a foot for a 'Constitutional Assembly' to be convened on 5th April to begin the drafting of a new constitution that's expected in 2017. With the Sinhalese Governor encouraging mixed marriages and calling for integration in the North; with the Northern Provincial Council showing its concern by passing a resolution asking the President to stop Tamil lands being colonised by military families,"²⁵ it's obvious nothing has changed except for some cosmetic props that have been put in place to impress the outside world.

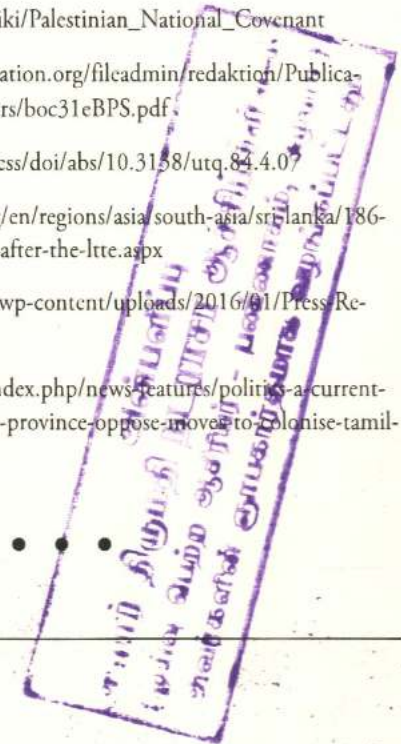
Tamils Need To Go Forward - United and Strong towards a Referendum

A convergence of views towards one goal - that of carrying forward the Vaddukoddai Resolution and what it stands for is now more critical! One loud united voice is stronger, better, more forceful, than a number of diluted voices lurking to no avail - actually putting pressure to bear, to convince the international community through diplomacy and engagement that a UN supervised referendum is the only satisfactory way to sustainable peace in the island. We ask that you travel with the TGTE on this sacred journey!

We need that one strong, loud, forceful united Tamil voice - now!

1 http://www.sangam.org/FB_HIST_DOCS/vaddukod.htm
 2 https://en.wikipedia.org/wiki/United_States_Declaration_of_Independence
 3 <http://www.bl.uk/magna-carta/articles/magna-carta-english-translation>
 4 <http://www.un.org/en/universal-declaration-human-rights/>
 5 http://www.tamilnet.com/img/publish/2012/10/VKR_report.pdf
 6 http://www.un.org/News/dh/infocus/Sri_Lanka/POE_Report_Full.pdf
 7 <http://www.tamilcanadian.com/article/6279>
 8 <http://srilankabrief.org/2013/10/mannar-bishop-plays-peacemaker-calls-for-accountability-of-146679-tamils-gone-missing-in-the-stats/>

9 <http://www.srilankaguardian.org/2011/06/channel-4-documentary-sri-lankas.html>
 10 <https://www.colombotelegraph.com/index.php/sinhala-buddhist-big-otry-root-cause-of-strife-in-sri-lanka/>
 11 <https://www.colombotelegraph.com/index.php/acts-of-betrayal-that-broke-the-letter-spirit-of-independence/>
 12 <https://www.colombotelegraph.com/index.php/thilepan-the-reckoning-that-non-violence-didnt-stand-a-chance/>
 13 <https://www.colombotelegraph.com/index.php/you-are-sitting-on-an-illegal-constitution-you-have-no-standing-to-lecture-us/>
 14 <http://www.srilankaguardian.org/2012/09/factors-that-led-to-tamil-separatism.html>
 15 http://sangam.org/2012/07/Kovai_Mahesan.php?uid=4784
 16 <http://www.srilankaguardian.org/2012/09/why-tamils-of-tamil-eelam-deserve-self.html>
 17 <http://www.nation.lk/2008/02/10/special7.htm>
 18 <https://www.colombotelegraph.com/index.php/tgte-launched-tamil-eelam-freedom-charter/>
 19 <http://www.anc.org.za/show.php?id=72>
 20 https://en.wikipedia.org/wiki/Palestinian_National_Covenant
 21 http://www.berghof-foundation.org/fileadmin/redaktion/Publications/Papers/Occasional_Papers/boc31eBPS.pdf
 22 <http://www.utpjournals.press/doi/abs/10.3158/utq.84.4.07>
 23 <http://www.crisisgroup.org/en/regions/asia-south-asia/sri-lanka/186-the-sri-lankan-tamil-diaspora-after-the-ltte.aspx>
 24 http://tamildiplomat.com/wp-content/uploads/2016/01/Press_Release.pdf
 25 <http://www.jdslanka.org/index.php/news-features/politics-a-current-affairs/593-sri-lanka-northern-province-oppose-move-to-colonise-tamil-lands>

1976ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டை தீர்மானமும் ஈழத்தமிழரின் எதிர்காலமும்

- நாடு கடந்த தமிழீழ அரசாங்கம் பிரதமர் பணிமனை

ஈழத் தமிழர்கள் ஐக்கிய இலங்கைக்குள் சிங்கள மக்களுடன் இணைந்து தமக்கான உரிமைகளுடன் வாழவே விரும்பினர். ஆனால் இதனை சிங்கள சமூகம் ஏற்றுக் கொள்வதாயில்லை. தமிழ் மக்களை வந்தேறு குடிகள் என்றும், படையெடுப்பாளர்கள் என்றும் சிங்கள பௌத்த நாகரீகத்திற்கு எதிரிகள் என்றும் கள்ளத்தோணிகள் என்றும் கூறி அவர்களது உரிமைகளை மறுத்து வருகின்றனர்.

தமது உரிமைக்காக தமிழ் மக்கள் அவ்வப்போது அறவழியில் பல்வேறு கோரிக்கைகளை முன்வைத்தனர். இவற்றில் பிரதானமான கோரிக்கைகளாக மொழியுரிமை, சமஷ்டி ஆட்சி முறை என்பன முதலில் அமைந்தன. சமஷ்டி கோரிக்கை 1949ஆம் ஆண்டு முன்வைக்கப்பட்டது. ஆனால் அதனை சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் அவ்வப்போது கொள்கையளவில் ஓரளவு ஏற்றுக் கொண்டு குறைந்தபட்ச ஒப்பந்தங்களை தமிழ்த் தரப்புடன் செய்தபோதிலும் அவை குறுங்கால ஆயுளுடன் ஒருதலைப்பட்சமாக தோல்வியில் முடிந்தன.

1957ஆம் ஆண்டு பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம், 1965ஆம் ஆண்டு டட்டி-செல்வா ஒப்பந்தம் என்பன இவ்வாறு ஒருதலைப்பட்சமாக சிங்களத் தரப்பால் முறித்துக் கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்களாகும். இந்த ஒப்பந்தங்கள் முறிக்கப்பட்டமை மட்டுமன்றி அதன் பின்பு தமிழ் மக்களின் நலன்களுக்கும், உரிமைகளுக்கும் எதிரான அரசியல் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்டன.

தமிழ் மக்களின் தாயக உரிமை மறுக்கப்பட்டு தமிழ் மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களில் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவை தமிழ் மக்களின் பிரதேச ஒருமைப்பாட்டை மீறுவதுடன் தமிழ் மக்களின் தேசியத் தன்மையை சிதைத்து இலங்கைத் தீவை சிங்கள-பௌத்த மயமாக்கும் நடவடிக்கைகளாக அமைந்தன.

மொழியுரிமை, பிரதேச உரிமை, கல்வி வேலைவாய்ப்பு உரிமை என்பன தொடர்ச்சியாக மறுக்கப்பட்டு சிங்கள மயமாக்கல் நடவடிக்கைகள் அசர வேகத்தில் முன்னெடுக்கப்படலாயின. இதற்கான சட்டங்களை அவர்கள் தமக்கு நாடாளுமன்றத்தில் இருக்கக்கூடிய பெரும்பான்மை பலத்தை பிரயோகித்து இலகுவாக எப்போதும் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது.

இலங்கையில் ஜனநாயகம் என்பது பெரும்பான்மையினவாதமாக (Majoritarianism) அமைந்தது. இலங்கைத் தீவில் சிங்கள பௌத்தர்கள் சமாராக முக்காற் பகுதியினர் என்ற

வகையில் நாடாளுமன்றத்தில் எப்போதும் அவர்களுக்கு இலகுவாக சாதாரண பெரும்பான்மையும் தேவைப்படும் போது சிங்களக் கட்சிகள் முன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை பலத்தைப் பெறுவதும் உண்டு. இந்நிலையில் ஒரு சிங்களக் கட்சி சாதாரண பெரும்பான்மை பெற்றிருக்கும் போது அது இலகுவாக தமது இனமேலாதிக்கத்திற்கான சட்டங்களை உருவாக்கிவிடுகிறது. அதேவேளை ஒரு சிங்களக் கட்சி முன்றில் இரண்டு பங்குக்கு குறையாத பெரும்பான்மை பலத்தை நாடாளுமன்றத்தில் பெறும் போது அது தமக்குத் தேவையான அரசியல் சட்ட அமைப்புக்களை உருவாக்கி அதன் மூலம் அரசியல் அமைப்புச் சட்ட ரீதியாக தமிழ் மக்களை இலகுவாக ஒடுக்கிவிடுகிறது. இவ்வகையில் சுதந்திர இலங்கையில் சிங்கள கட்சிகளுக்கு முன்று முறை முன்றில் இரண்டு பங்குக்கு மேற்பட்ட பெரும்பான்மை பலம் நாடாளுமன்றத்தில் கிடைத்தது. இவற்றில் இரண்டு முறைகள் அவர்கள் தமது இன ஆதிக்கத்திற்கு தேவையான வகையில் புதிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்களை உருவாக்கினர். முன்றாவது முறை இவ்வாறு முன்றில் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட பெரும்பான்மை பலம் கிடைத்த போது தமக்குத் தேவையான அரசியல் சட்ட திருத்தங்களை மேற்கொண்டனர்.

1947ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்த சோல்பரி அரசியல் யாப்பின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட 29ஆவது பிரிவின் கீழ் சிறுபான்மையினருக்கு பாதுகாப்பு உறுதிப்படுத்தப்பட்டதாக கூறப்பட்டது. ஆனால் அந்த அரசியல் சட்ட பாதுகாப்பு ஏற்பாட்டை அப்பட்டமாக மீறி 1956ஆம் ஆண்டு "தனிச் சிங்கள சட்டம்" (Sinhala Only Act) என்று பரவலாக அழைக்கப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் சிங்களம் இலங்கையின் ஆட்சி மொழியாக S.W.R.D.பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான அரசாங்கத்தால் ஆக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் அரசியல் சட்டரீதியான பாதுகாப்புக்கூட பயனற்றுப் போயின.

ஒருபுறம் தமக்குத் தேவையான சட்டங்களை உருவாக்குகிறார்கள். மறுபுறம் தேவைப்படும் போது ஏற்கனவே நடைமுறையில் உள்ள அரசியல் சட்டங்களைக்கூட மீறி தமிழர்களுக்கு எதிராக செயற்படும் அரசியல் மற்றும் நீதி நிர்வாக நடைமுறைகளைக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தமது பெரும்பான்மை பலத்தின் மூலம் புதிய அரசியல் சட்டங்களை உருவாக்கலாம் என்ற நிலையை அடைந்த போது தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக தாமே அரசியல் சட்டங்களை உருவாக்கிவிட்டு அரசியல் சட்டத்திற்கு உட்பட்ட

சட்டப்படியான அரசியல் என்று அதனை அழைக்கிறார்கள். அவர்கள் உருவாக்கிய பிழையான அச்சட்டங்களை எதிர்க்கும் போது அதனை அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமான செயல் என்று பெயர் சூட்டி சட்ட நடவடிக்கை என்ற போர்வைக்குள் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான போலீஸ்-இராணுவ நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கிறார்கள்.

இந்த வகையில் 1972ஆம் ஆண்டு உருவான முதலாவது குடியரசு அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் முற்றிலும் தமிழின விரோத அரசியல் அமைப்புச் சட்டமாக காணப்பட்டது. ஏற்கனவே பெயரளவிலான பாதுகாப்பாக இருந்த 29ஆவது அரசியல் அமைப்புப் பிரிவு 1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் நீக்கப்பட்டது. அரசியல் அமைப்புச் சட்ட வளர்ச்சி என்பது இருப்பதைவிட அது மேலோங்கிப் போவதாக அமைவதே வழக்கம் ஆனால் இலங்கையில் இருந்த சட்டமே நீக்கப்பட்டு அரசியல் அமைப்பானது எதிர்ப்பக்க வளர்ச்சிப் போக்கைக் கொண்டதாக அமைந்தது.

சிங்களச் சிந்தனைமுறையும் அவர்களது மனப்பாங்கும் தமிழின எதிர்ப்புத் தன்மை கொண்டதாக இருக்கும் போது அதற்கேற்ப சிங்களத் தலைவர்களினுடைய அரசியல் நோக்கங்களும் அரசியல் பாதையும் தமிழின எதிர்ப்புத் தன்மை கொண்டதாக அமைகிறது. இவ்வாறு தமிழின எதிர்ப்புத் தன்மை கொண்ட சிங்களத் தலைவர்களாலும், சிங்கள ஆட்சி யாளர்களாலும் தமிழர்களுக்கு எதிரான சட்டங்களையும், அரசியல் அமைப்புக்களையும் முதலில் உருவாக்க முடிகிறது. இந்த சட்டங்களின் படியும், அரசியல் அமைப்பின் படியும் நீதித்துறை செயற்பட வேண்டியதாகிறது. ஆதலால் நீதித்துறையும் இனவாத அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தையும், சட்டங்களையும் நடைமுறைப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. அதேவேளை அதனிடம் காணப்படும் சிங்கள சார்பு மனநிலைக்கேற்ப நீதித்துறை அமைப்புரீதியாக சிங்கள மயப்படுத்தப்பட்டு தமிழின எதிர்ப்பு நீதிநிர்வாக அமைப்பாக, அதற்கான நிறுவன கட்டமைப்பைக் கொண்டதாக மாறுகிறது. எனவே சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் போதுங்கூட சிங்கள மனப்பாங்கிற்கு ஏற்ப அச்சட்டங்கள் வியாக்கியானப்படுத்தப்பட்டு அதற்கமைய தீர்ப்புக்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இதனால் சிங்கள சார்பு, தமிழின எதிர்ப்பு நீதி-நிர்வாக கலாச்சாரம் உருவாக்கப்படுகிறது.

ஒன்று அரசியல் சட்டம் பாதகமானது, இரண்டாவது சட்டங்கள் பாதகமானவை. முன்றாவது அதற்கேற்ப நிர்வாக கட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டு அக்கட்டமைப்பு பாதகமானதாக அமைகிறது. நான்காவதாக மேற்படி பாதகங்கள் அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து தமிழருக்கு எதிரான ஒரு கலாச்சாரமாக மாறிவிடுகிறது.

இந்நிலையில் ஒரு நல்மனம் கொண்ட சிங்களவர் பதவியில் இருந்தாற்கூட அவரால் நீதிவழங்க முடியாதவாறு கட்டமைப்பின் ஆதிக்கத்திற்கும், கலாச்சார ஆதிக்கத்திற்கும் அவர் தானாகவே உட்பட்டுவிடுகிறார். இதேபோல எத்தகைய உயர்வான ஒரு பதவியில் தமிழர் இருந்தாலும் அவரும் அத்தகைய சிங்கள மய அமைப்புக்கும், அத்தகைய மேலாதிக்க கலாச்சார போக்கிற்கும் உட்பட்டவராகவே இருக்க முடியும். எனவே இத்தகைய சூழலில் தனிநபர்கள், நல்மனம் கொண்டோர், தமிழர் என யார் அதியுயர் பதவியில் இருந்தாலும் அவர்கள் அனைவரும் சிங்கள மய அரசியல் நிர்வாக கட்டமைப்பிற்குள் உட்பட்டு அதற்கு சேவை செய்பவர்களாக இருப்பதன் மூலம் தமிழின எதிர்ப்பை, அழிப்பை நடை

முறைப் படுத்துபவர்களாகவே அமைவர்.

நீதி அமைச்சராக ஒரு தமிழர் இருந்தால் என்ன, உச்ச நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியாக ஒரு தமிழர் இருந்தால் என்ன, போலீஸ் மாஅதிபராக (IGP) ஒரு தமிழர் இருந்தால் என்ன இவர்கள் அனைவருமே நடைமுறையில் சிங்களமய நீதி-நிர்வாக கட்டமைப்பை செயற்படுத்துபவர்களாகவே அமைவர். இவ்வாறு நீதி அமைச்சர்களாகவும் அவ்வப்போது தமிழரும் முஸ்லிமும் இருந்துள்ளனர். ஆனால் இக்கால கட்டத்திற்குள் அவர்கள் ஒரு சிங்களவரைவிடவும் அதிகம் அரசு விசுவாசம் உள்ளவர்களாக காட்டிக் கொள்ள வேண்டிய நிலையில் தமிழின எதிர்ப்புக் கடும்கோக்கை நிரூபிப்பவர்களாக அமைந்தனர். இது உச்ச நீதிமன்ற தலைமைத் தமிழ் நீதிபதிக்கும் பொருந்தும், தமிழராக இருக்கக்கூடிய போலீஸ் மாஅதிபருக்கும் பொருந்தும். தமிழரான சட்ட மாஅதிபருக்கும் பொருந்தும்.

ஆதலால் யார் நாற்காலியில் அமர்கிறார்கள் என்பதைவிடவும் அந்த நாற்காலிக்கான அமைப்பும் கலாச்சாரமும் அரசியல் நிர்வாக கட்டமைப்பும் எப்படியானதில் இருந்தே அதை எடைபோடப்பட வேண்டுமே தவிர அதில் அமரக்கூடிய சில தமிழ் அதிகாரிகள் அல்லது நல்மனம் கொண்ட சிங்கள அதிகாரிகளினாலோ அல்ல. இங்கு சிங்கள அரசு இயந்திரம் கட்டமைப்பு ரீதியாக, நடைமுறை சார்ந்த நிர்வாக செயற்பாடுகளுக்கு ஊடாக அதற்கான கலாச்சார அங்கீகாரத்திற்கும் மனப்பாங்கிற்கும் ஊடாக சிங்கள மயப்பட்ட தமிழின எதிர்ப்பு கொண்ட போக்கையே முற்றிலும் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

இத்தகைய ஒட்டுமொத்த சிங்களமய இன ஆதிக்க பின்னணியில் தமிழர்களுக்கு எதிர்காலம் இல்லையென்ற சூழலில் பிரிந்து செல்வதைத் தவிர வேறு மார்க்கம் இல்லை என்ற முடிவு தமிழ் மிதவாதத் தலைவர்களால் 1970களின் மத்தியில் எடுக்கப்படுகிறது.

1972ஆம் ஆண்டு முதலாவது குடியரசு அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது. அது ஒருபுறம் சிங்கள-பௌத்த மேலாதிக்கத்திற்கான அரசியல் சட்ட ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்ததுடன் மறுபுறம் தமிழர்களுக்கு எதிரான அரசியல் சட்ட ஏற்பாடுகளையும் கொண்டு அமைந்தது. இப்பின்னணியிந்தான் 1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பை தமிழ் மக்களின் தலைவரான தந்தை செல்வா பெருந்திரளான பொதுமக்கள் முன்னிலையில் தீயிட்டுக் கொளுத்தினார். யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள நாவலர் மண்டபத்தில் 1972ஆம் ஆண்டு இந்த யாப்பு பெருந்திரளான மக்களின் கரகோஷத்தின் மத்தியில் தந்தை செல்வாவால் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது.

இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை தீயிட்டுக் கொளுத்தியமை ஒரு சாதாரண நிகழ்வல்ல. இது சிங்கள ஆட்சியாளர்களின் இதயமான யாப்பை எரித்ததன் மூலம் சிங்கள ஆட்சிக்கும், சிங்கள மேலாதிக்கத்திற்கும் எதிரான ஒரு போர்ப் பிரகடனமாகும். இத்தகைய வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இச்சம்பவத்தின் மூலம் சிங்கள அரசியல் யாப்பிற்கோ சிங்கள அரசியல் அமைப்பிற்கோ அன்றி அவர்களது சட்டதிட்டங்களுக்கோ உட்பட முடியாது என்பது பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இதன் மூலம் தமிழ் மக்கள் முன்னிலையில் சிங்கள அரசியல் யாப்பும், சட்டங்களும் மதிப்பிழந்து போயின.

தமிழ் மக்கள் சிங்கள அரசியல் அமைப்பிற்கும், சிங்கள சட்டங்களுக்கும் உட்பட்டவர்களாக இனியும் வாழ முடியாது என்ற நிலை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இதன் வளர்ச்சிக் கட்டமாகவே பிரிந்து செல்வது என்ற முடிவு 1976ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்தின் மூலம் தமிழ்த் தலைவர்கள், தலைமைகள் அனைத்தும் ஒன்றுபட்டு தந்தை செல்வா தலைமையில் நிறைவேற்றப்பட்டது.

இதன் பின் 1977ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த இலங்கை நாடாளுமன்றத்திற்கான பொதுத் தேர்தலை தமிழீழ கோரிக்கைக் கான ஆணையை (Mandate) பெறுவதற்கான பொதுவாகக் கெடுப்பாக (Referendum) பயன்படுத்துவதென்று திரு.அ. அமிர்தலிங்கம் தலைமையிலான தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணி (TULF) தீர்மானித்து அதற்கான வெளிப்படையான அறிவித்தலுடன் தேர்தலில் களம் இறங்கியது. மக்கள் இக்கோரிக்கைக்கு தேர்தல் மூலம் அமோக ஆதரவு அளித்தனர். இதன் மூலம் தமிழீழ கோரிக்கையானது மக்கள் ஆணையைப் பெற்ற ஒன்றாக தேர்தல் வெற்றியின் மூலம் நிர்ணயமானது.

தேர்தல் மூலம் மக்கள் ஆணை கிடைத்ததும் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணி உறுப்பினர்கள் அனைவரும் இணைந்து ஒரு இடைக்கால தமிழீழ அரசாங்கத்தை உருவாக்குவார்கள் என்று தேர்தலின் போது வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டது. அப்போது இதனை “தமிழீழ நிழல் அரசாங்கம்” என்ற சொற்றொடரால் இதனை அழைத்தனர். ஆனால் ஒருபுறம் மேற்படி இடைக்கால தமிழீழ அரசாங்கத்தை தமிழ்த் தரப்பு அமைக்காமல் போனமை ஒருபுறம் அமைய சிங்கள அரசின் தீவிர ஒடுக்குமுறை பலமடங்காக அதிகரித்தது.

1977ஆம் ஆண்டு சூலை மாதம் ஜே.ஆர். தலைமையிலான ஐக்கிய தேசிய கட்சி நான்கில் மூன்று பெரும்பான்மையுடன் தனிப்பெரும் கட்சியாக பதவிக்கு வந்தது. அது பதவிக்கு வந்த அடுத்த மாதமான ஆகஸ்டு மாதம் நாடு தழுவிய ரீதியில் தமிழின அழிப்புக் கலவரத்தை அரசாங்கம் அரங்கேற்றியது. இது தமிழீழ கோரிக்கையின் அவசியத்தை நடைமுறையில் மேலும் வற்புறுத்துவதாகவே அமைந்தது.

ஆனால் இப்பாரிய இனஅழிப்பு கலவரத்தின் பின்பு 1979ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 31ஆம் தேதி “பயங்கரவாத தடைச் சட்டம்” என்கின்ற மரண விசாரணையின்றி உடலங்களை எரிக்கின்ற அல்லது புதைக்கின்றதற்கான அதிகாரத்தை போலீசுக்கும் இராணுவத்திற்கும் வழங்கும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இச்சட்டம் நிறைவேற்றப் பட்ட அன்று நள் ளிரவு வேளையில் வீட்டில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த இன்பம், செல்வராஜா என்ற பெயர்களைக் கொண்ட மைத்துனர்களான இரு தமிழ் இளைஞர்கள் இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டு சித்திரவாதையின் பின்பு அன்றிரவே கொல்லப்பட்டு வீதியில் வீசப்பட்டனர். இது மக்களை அச்சுறுத்தும் ஒரு பெரும் அரசு பயங்கரவாத செயலாக அமைந்தது.

இதைத் தொடர்ந்து பரவலாக போலீசாராலும், இராணுவத்தினராலும் தமிழ் இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டும், சித்திரவாதை செய்யப்பட்டும், சிறையில் அடைக்கப்பட்டும், ஆங்காங்கே கொல்லப்பட்டும் வந்தனர்.

இப்பின்னணியில் தமிழீழ கோரிக்கை இளைஞர்கள் மத்தியில் மிகுந்த கோபாவேசத்தடன் முதன்மைப் பெறத் தொடங்கியது.

ஆனால் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தானவோடு தந்தை செல்வாவின் மருமகனான பேராசியர் ஏ.ஜே.வில்சனின் அனுசரணையுடன் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணித் தலைவரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவருமான திரு. அ.அமிர்தலிங்கம் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டார்.

அப்பேச்சுவார்த்தைகளின் வாயிலாக மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளை அமைப்பது பற்றிய தீர்வுக்கு ஜெவர்த்தனாவும், அமிர்தலிங்கமும் உடன்பட்டனர். அத்தகையத் தீர்வை தமிழ்த் தரப்பில் இளைஞர்களோ, அறிஞர்களோ, மக்களோ ஏற்றுக் கொள்ள தயாரில்லாத நிலையிலும் அமிர்தலிங்கம் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். அப்படிப்பட்ட ஓர் உடன்பாட்டிற்கு அமிர்தலிங்கத்தை ஜெயவர்த்தன சம்மதிக்கச் செய்திருந்த போதிலும் பின்பு ஜே.ஆர். அந்த உடன்பாட்டை கைவிட்டு விட்டார். அதேவேளை 1982ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் தவணைக்கான ஜனாதிபதித் தேர்தல் காலத்தில் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளை அதிகாரம் உள்ள சபைகளாக தரம் உயர்த்துவதான ஆசை வார்த்தைகளை அமிர்தலிங்கத்திடம் கூறி தேர்தலை அவர் எதிர்கொண்டு வெற்றி பெற்ற பின் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளை அவர் முற்றிலும் கைவிட்டுவிட்டார்.

இதன் பின்பு முற்றிலும் போலீஸ்-இராணுவ பரிமாணத்துடன் தமிழ் மக்கள் மீதான ஒடுக்குமுறைகள் முழுளவில் முடுக்கிவிடப்பட்டன. இலங்கைத் தீவு வரலாறுகாணாத ஒரு பெரும் இன அழிப்பு படுகொலைக் கலவரத்திற்கு 1983 யூலை மாதம் தமிழ் மக்கள் உள்ளாகினர். கறுப்பு யூலை என்று அழைக்கப்படும் இப்பாரிய இன அழிப்புக் கலவரமானது முற்றிலும் அரசு அனுசரணையுடன் அரங்கேறியது.

அப்போது இந்தியாவில் திருமதி. இந்திரா காந்தி தலைமையிலான அரசாங்கம் பதவியில் இருந்தது. இந்திய அரசாங்கத்தின் தலையீடு ஏற்படும் வரை ஜெயவர்த்தன அரசாங்கம் கறுப்பு யூலை இனப்படுகொலையை நிறுத்தவில்லை. வெளிவிவகார அமைச்சர் நரசிம்மராவ் தலைமையில் இலங்கைக்கு ஒரு குழுவை இந்திரா காந்தி அரசாங்கம் அனுப்பி வைத்து கறுப்பு யூலை இனப்படுகொலை தொடர்வதை நிறுத்தியது.

ஆகஸ்ட் 16ஆம் தேதி தமிழ்நாடு முழுவதும் மேற்படி இனப்படுகொலையைக் கண்டித்து வேலை நிறுத்தங்களும், ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்களும் நிகழ்ந்தன. அன்றைய தினம் ராஜ்ஜிய சபாவில் பிரதமர் இந்திரா காந்தி உரையாற்றுகையில் “What is happening in the Island is Genocide of Tamils” என்று கூறினார்.

எப்படியோ இக்கால கட்டத்தையண்டி ஈழத்தமிழர் பிரச்சனை வெளிப்படையாக சர்வதேச மயப்பட்டுவிட்டது. ஈழம் தவிர வேறு மாற்றுத் தீர்வு இல்லை என்ற முடிவுக்கு தமிழீழ மக்களும் அவர்கள் மத்தியில் உள்ள அரசியல் சக்திகளும் ஆயுதப் போராட்ட இயக்கங்களும் ஒருமனதான முடிவுக்கு வந்தனர்.

இக்கால கட்டத்தில் பனிப்போர் நடைமுறையில் இருந்த நிலையில் ஜெவர்த்தன அரசாங்கம் அமெரிக்க தலைமையிலான மேற்குல அணி சார்பு நிலைப்பாட்டையும், இந்திரா காந்தி அரசாங்கம் சோவியத் யூனியன் தலைமையிலான வார்சோ அணி சார்பு நிலைப்பாட்டையும் கொண்டிருந்தன.

இப்பனிப் போர் தாக்கம் ஈழத்தமிழர் பிரச்சனையை பெரிதும்

பாதித்தது. தமிழ் மக்கள் தொடர்ச்சியாக இராணுவ ரீதியில் இனப்படுகொலைக்கு உள்ளாகும் நிலை பெருமெடுப்பில் தொடர்ந்தது.

இனப்படுகொலைக்கு ஒரே பரிகாரம் பிரிந்து செல்லல் மட்டுமே “Genocide can be compensated only by Secession” என்பதற்கு இணங்க பிரிந்து செல்வதைத் தவிர தமிழ் மக்களுக்கு மாற்று வழியை வரலாறு விட்டுவைக்கவில்லை.

“பிரிந்து செல்வது” பற்றி இழிவான அர்த்தத்தில் சிங்கள அரசு பொருள் கூறி வருகிறது. பிரிந்து செல்லலை ஒரு பிரிவினைவாதம் (Separatism) என்றும் பிரிந்து செல்வதற்கான கொள்கையைக் கொண்டவர்களை பிரிவினைவாதிகள் (Separatists) என்றும் கூறுகிறது. அதாவது மனிதர்களுடன் சேர்ந்துவாழத் தெரியாத சமூகப் பிரிவினையை உருவாக்குகின்ற பிரிவினைவாதிகள் என்ற பொருளில் இதனைக் கூறிவருகிறது. ஆனால் தமிழீழ கோரிக்கையை முன்வைத்தோர் யாரும் மேற்படி அரசாங்கம் கூறுவது போல பிரிவினைவாதிகள் அல்ல. அவர்கள் விடுதலைக்கான போராளிகள். இன ஒடுக்குமுறையில் இருந்து, இனப்படுகொலையில் இருந்து விடுபட்டு பாதுகாப்புடன் வாழ்வதற்கும், தேசிய இன வளர்ச்சி அடைவதற்குமான ஒரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டமாகவே ஈழத் தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டம் அமைந்திருக்கிறதே தவிர அது ஒரு பிரிவினைவாதம் அல்ல.

ஈழத்தமிழர்களின் பிரச்சனையை அரசியல்ரீதியாக ஒரு தேசிய இனப்பிரச்சனையாக அணுகுவதற்குப் பதிலாக “பிரிவினைவாதம்” என்றும் “பயங்கரவாதம்” என்றும் முத்திரைகுத்தி இன அழிப்பை சிங்கள அரசு மேற்கொண்டு வருகிறது. இதன் உச்சக் கட்டமாக 2009ஆம் ஆண்டு மே மாதம் முள்ளிவாய்க்காலில் முழுளவிலான இராணுவ பரிமாணம் கொண்ட தமிழினப் படுகொலை அரங்கேற்றப்பட்டது. சுமாராக ஒன்றரை இலட்சம் தமிழ் மக்கள் இதில் இனப்படுகொலைக்கு உள்ளாகினர். இலங்கை இராணுவ முற்றில் ஒரு கொலை இயந்திரமாக (Killing Machine) செயற்பட்டது.

இத்தகைய இராணுவ ரீதியிலான இனப்படுகொலை தமிழ் மக்களின் தேசிய விடுதலையை முற்றிலும் நியாயப்படுத்தி நிற்கின்றது. ஈழத்தமிழர்கள் பிரிந்து சென்று சுதந்திர தமிழீழம் அரசு ஒன்றை அமைப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதையும் இத்தகைய இனப்படுகொலை புரியும் சிங்கள இனத்துடன் ஒருபோதும் இணைந்து வாழ முடியாது என்பதையும் இவை நிரூபித்து நிற்கின்றன.

பிராந்திய வல்லரசுகளைக் கூட்டிணைத்த பெருவல்லரசுகளுக்கு இடையேயான பனிப் போர் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் மீது பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. அமெரிக்கா தலைமையிலான நேட்டோ அணி நாடுகள் ஜெய வர்த்தன தலைமையிலான இலங்கை அரசுக்கு இராணுவ-அரசியல் இராஜதந்திர ரீதியான ஆதரவை வழங்கின. இதனை ஈழத் தமிழர் மீதான ஒடுக்குமுறைக்கு ஜே.ஆர். அரசாங்கம் முழுளவில் பயன்படுத்தியது.

அதேவேளை சோவியத் யூனியனுடன் கூட்டுச் சேர்ந்திருந்த இந்திரா தலைமையிலான இந்திய அரசாங்கத்தின் ஆதரவு தமிழீழ போராட்டத்தின் பக்கம் நிபந்தனைக்கு உட்பட்ட வகையில் இருந்தது. ஆயினும் யதார்த்தத்தில் அது இலங்கை அரசின் நிலைப்பாட்டு அந்த கட்டத்தில் முற்றிலும் எதிரான-

தாக இருந்தது. எப்படியோ வல்லரசுகளினதும், பிராந்திய அரசுகளினதும் ஆதிக்கப் போட்டிக்குள் தமிழீழப் பிரச்சனை சிக்குண்டுவிட்டது.

இந்தியாவின் மீதும் இந்திரா காந்தி அரசாங்கத்தின் மீதும் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன சினம் கொண்டவராக காணப்பட்டார். அதேவேளை இந்திரா-பார்த்தசாரதி குழு (Indira - Parthasarathy Team) இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையை நிர்ணயிக்கும் தலையாய அதிகாரம் மிக்க குழுவாக காணப்பட்டது. இக்குழுவின் தலைமையின் கீழ் இலங்கைக்கு எதிரான வெளியுறவுக் கொள்கையில் இந்தியா இறுக்கமான போக்கைக் கையாண்டது. இது ஜெயவர்த்தனவின் மனதில் பெரும் அச்சத்தையும், சினத்தையும், தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

இலங்கைக்கான இந்திய உயர் ஸ்தானிகரான (High Commissioner) ஜே.என்.திட்சித்திடம் பின்வரும் ஊகத்தை ஜெயவர்த்தன தெரிவித்ததாக Assignment Colombo என்ற தனது நூலில் கூறியுள்ளார். “திருமதி இந்திரா காந்தி பதவியில் தொடர்ந்து இருந்திருப்பாரேயானால் 1985ஆம் ஆண்டளவில் அவர் இலங்கையை இரண்டு துண்டுகளாக பிளந்திருப்பார்” (He [J]R often speculated to me [Dixit] that had Mrs. Gandhi continued in power she would have broken up Sri Lanka into two by 1985, Assignment Colombo p.306).

இந்தளவுக்கு அன்றைய இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன அன்றைய இந்திரா காந்தி தலைமையிலான அரசாங்கத்தைக் கண்டு அச்சம் அடைந்திருந்தார். இந்த அச்சம் அவரின் மரணத்தின் பின்பு தமிழ் மக்கள் மீதான பெரும் பழிவாங்கலாக மாறியது.

இந்திரா காந்தி கொல்லப்பட்ட பின்பு ஜெவர்த்தனவிடம் குடி-கொண்டிருந்த பேரச்சம் நீங்கிய போதிலும் இந்திரா காந்திக்கு பக்கத் துணையாகவும், இந்திரா-பார்த்தசாரதி குழுவின் பிரதான முளையாகவும் செயற்பட்ட திரு. பார்த்தசாரதியின் இராஜதந்திர பதவி நிலையானது தனக்கு பேரிடர்பாடாக இருப்பதை அவர் உணர்ந்தார். இந்நிலையில் பார்த்தசாரதியை ஒரு தமிழன் என்றும் அவர் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடுவதை கண்டு சிங்கள மக்கள் அச்சம் கொள்வதாகவும் எனவே அவரை பேச்சுவார்த்தைகளில் இருந்து தவிர்த்தால் மட்டுமே புதிய இந்திய அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட முடியும் என்றும் காரணம் கூறி பார்த்தசாரதியை அரங்கத்தில் இருந்து அகற்றுவதில் வெற்றி பெற்றார்.

இவ்வாறு இந்திய - இலங்கை அரசுகளுக்கிடையேயான அரசியல் இராஜதந்திர போர்கள் ஈழத்தமிழர்களின் பிரச்சனையில் முற்றிலும் எதிரொலித்தன. இத்தகைய இந்திய-இலங்கை அரசுகளுக்கிடையேயான இராஜதந்திர யுத்தங்களுக்கு ஈழத் தமிழர் பிரச்சனையே பலியாடானது.

இவ்வாறு தமிழீழ கோரிக்கையின் மீது உள்நாட்டு, வெளி நாட்டு, அயல்நாட்டு அரசியல் பிரச்சனைகள் தத்தம் தேவைகளுக்கு ஏற்ப தாக்கம் விளைவித்தன. இத்தாக்கங்களுக்கு ஊடாகவே தமிழீழ கோரிக்கை பயணிக்க வேண்டியிருந்தது.

ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன ஈழத்தமிழர் பிரச்சனையை அரசியல் ரீதியாக அணுக மறுத்து அதனை முற்றிலும் இராணுவ ரீதியாக அணுகுவது என்ற முடிவுக்குப் போனார். இந்தியாவுடன்

1987ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் அவர் அரசியல் தீர்வுக்கான ஓர் ஒப்பந்தம் ஒன்றை செய்து கொண்டாலும் அதனை யுத்தத்தை நோக்கிய ஒப்பந்தமாகவே திட்டமிட்டு களமிறங்கினார். இறுதியில் அந்த ஒப்பந்தம் எழுதப்பட்டு 70 நாட்களின் பின் அதனை இந்திய இராணுவத்திற்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையேயான யுத்தமாக மாற்றுவதில் வெற்றி பெற்றார்.

இந்த யுத்தம் அதன் தர்க்கப்பூர்வ போக்கில் தொடர் படைகமையையும், யுத்தங்களையும் பிறப்பித்து இறுதியில் அது முள்ளிவாய்க்கால் யுத்தமாக பெருவடிவம் பெற்று இராணுவ பரிமாணத்தில் ஈழத் தமிழர்கள் ஒன்றரை இலட்சம் பேர் படுகொலை செய்யப்பட்டதோடு அது தன் இராணுவ உச்சத்தை அடைந்தது. தமிழ் மக்களின் அனைத்து உரிமைகளும் மறுக்கப்பட்ட நிலையில் தோற்கடிக்கப்பட்ட மக்களாய் இன்று காணப்படுகின்றனர்.

ஆனாலும் தமிழ் மக்கள் வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்தின் அடிப்படையிலான தமது தமிழீழ கோரிக்கையை கைவிட்ட நிலையில் இல்லை. இனப்படுகொலை புரிந்த ராஜபக்ஷ அரசாங்கத்தை வீழ்த்துவதற்காக அவர்கள் அதுவும் தமிழ்த் தேசிய கூட்டமைப்பின் அழைப்பின் பேரில் ஆட்சி மாற்றத்திற்காக வாக்களித்துள்ளார்களே தவிர சிங்கள கட்சிகளை நம்பியோ அல்லது தமிழீழ கோரிக்கையை கைவிட்டோ வாக்களித்தார்கள் என்று கொள்ளமுடியாது.

மனிதன் எப்போதும் தனக்கு எது நன்மையோ அதன் பக்கம் தான் நிற்பான்; எங்கு நன்மையோ அங்குதான் நிற்பான். மனிதன் ஒரு சமூக பிராணி என்ற வகையிலும் கூட்டுவாழ்வை கொண்டவன் என்ற வகையிலும் எப்போதும் சேர்ந்து, இணைந்து, கூடிவாழ்வதற்கே முக்கியத்துவம் கொடுப்பான்.

இலங்கையில் ஈழத் தமிழர்கள் சிங்களவர்களுடன் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதையே முதலில் விரும்பினார்கள். கூடிவாழ்வது பயனுள்ளது என்ற வகையில் ஐக்கிய இலங்கைக்குள் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதை தமது முதலாவது தெரிவாக கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் சிங்கள அரசின் ஒடுக்குமுறைகள் அவர்களை மறுபக்கம் தள்ளியது. துமிழ் மக்களின் வாழ்வரிமை, மொழி யுரிமை, பிரதேச உரிமை, கூடிவாழும் உரிமை என்பன வெல்லாம் மறுக்கப்பட்டு வளர்ச்சிக்கு யூட்டுப் போடப்பட்ட நிலையில், உயிருக்கும், உடமைக்கும், தமிழ்த் தேசிய தன்மைக்கும் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் அவர்கள் தமது வாழ்வின் பேராலும், சமூக வளர்ச்சியின் பேராலும் பிரிந்து சென்று சுதந்திர அரசை அமைப்பதைத் தவிர வேறுவழி அவர்களுக்கு கிடைக்கவில்லை. இந்நிலையில் தான் வேறுவழி யின்றி தமிழீழ கோரிக்கையை 1976ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்தின் மூலம் முன்வைத்து அதனை அடைவதற்காக போராடத் தொடங்கினர்.

இவ்வாறு பிரிந்து செல்வதற்கான போராட்டங்கள் உலகில் ஈழத் தமிழர்களுக்கு மட்டும் புதிதானதல்ல. உலகெங்கும் பிரிந்து செல்லும் போராட்டங்கள் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்து இன்றுவரை நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. 1905ஆம் ஆண்டு சுவிடனில் இருந்து நோர்வே பிரிந்து சென்று சுதந்திர அரசை அமைத்ததன் மூலம் பிரிந்து செல்லும் தேசிய இனங்களின் போராட்டம் வரலாற்று அரங்

கில் பிரவேசம் பெற்றது. இதன் பின்பு முதலாம் உலக மகாயுத்த சூழலில் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தேசிய இனங்கள் பல பிரிந்து சென்று சுதந்திர அரசுகளை அமைத்தன. பின்லாந்து, உக்ரைன், பைலோ-ரஷ்யா போன்றன 1917ஆம் ஆண்டு பிரிந்து சென்று சுதந்திர அரசுகளை அமைத்தமை இதற்கு சிறந்த உதாரணங்களாகும்.

இதேபோல முதலாம் உலக மகாயுத்தம் முடிந்த பின்பு பிரித்தானியாவில் இருந்து 1921ஆம் ஆண்டு தென் அயர்லாந்து பிரிந்து சென்று சுதந்திர அரசை அமைத்தது. அதேபோல இரண்டாம் உலக மகாயுத்த பின்னணியில் இந்தியாவில் இருந்து 1947ஆம் ஆண்டு பாகிஸ்தான் பிரிந்து சென்றது. பின்பு பனிப் போர்க் காலத்தில் பாகிஸ்தானில் இருந்து 1971ஆம் ஆண்டு பங்களாதேஷ் பிரிந்து சென்றது.

இவை இத்தனைக்கும் பின் அதாவது பனிப் போர் முடிந்ததும் அதன் பின்னான காலத்தில் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் மட்டும் 23 நாடுகள் பிரிந்து சென்று புதிய சுதந்திர அரசுகளை அமைத்தன. இதில் ரஷ்யாவில் இருந்து 14 அரசுகளும், யூக்கோஸ்லாவியாவில் இருந்து 7அரசுகளும், செக் கோஸ்லாவியாவில் இருந்து 2 அரசுகளும் பிரிந்து சென்று சுதந்திர அரசுகளை அமைத்துள்ளன. பனிப் போரின் பின்மேலும் ஆசியாவில் கிழக்குத் தீமோரும், ஆப்பிரிக்காவில் எரித்திரியாவும் மற்றும் தென் சூடானும் பிரிந்து சென்று விடுதலை அடைந்துள்ளன.

எனவே பிரிந்து சென்று விடுதலை அடைவது என்பது ஈழத் தமிழருக்கு மட்டும் உரிய ஒரு புதிதான விடயமல்ல. அதேவேளை 2006ஆம் மொண்டிநீக்ரோ விடுதலை அடைந்தமையானது இன்றுவரை தேசிய இனங்கள் பிரிந்து சென்று விடுதலை அடையும் வரலாறு தொடர்கின்றன என்பதை காட்டுகிறது. அதேவேளை பனிப் போரின் பின்பின்னான இன்றைய சர்வதேச அரசியல் யுகத்திலும் பிரிந்து சென்று விடுதலை அடைந்ததற்கு உதாரணமாக மொண்டிநீக்ரோ காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒடுக்குமுறைகளின் உச்சக்கட்டமே ஈழத் தமிழர்களை பிரிந்து செல்ல நிர்ப்பந்தித்துள்ளது. இரண்டாம் உலக மகாயுத்த சூழலில் அதுவும் இந்திய உப கண்டத்தில் உள்ள பாகிஸ்தான் இந்தியாவில் இருந்து பிரிந்து செல்வதைப் பார்த்த ஈழத் தமிழர்கள் அப்படி இலங்கையில் இருந்து ஈழத் தமிழர்கள் பிரிந்து செல்ல வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைக்கவில்லை. இலங்கையில் சிங்கள-பௌத்த இனத்துடன் இணைந்து வாழலாம் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தான் அவ்வாறு அவர்கள் கோராது இருந்தார்கள். அவர்களின் கண் முன் பிரிந்து செல்லும் பாகிஸ்தானின் உதாரணத்தைப் பார்த்து தாமும் பிரிந்து செல்ல வேண்டும் என்று அவர்கள் நினைக்கவில்லை.

ஆனால் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததற்குப் பின்பு சிங்கள அரசால் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்டுவந்த இன ஒடுக்குமுறையில் இருந்து விடுபடுவதற்காகவே அதுவும் சுதந்திரம் அடைந்து கால்நூற்றாண்டைக் கடந்ததன் பின்பே 1976ஆம் ஆண்டு அனைத்துத் தமிழ்த் தலைவர்களும் ஒன்றுகூடி ஒருமனதாக தந்தை செல்வா தலைமையில் பிரிந்து சென்று சுதந்திர அரசை அமைப்பதற்கான தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார்.

இவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்ட இத்தீர்மானமானது முற்றிலும் ஜனநாயக வழிமுறைக்கு உட்பட்டே அமைந்திருந்தன. அன்று தமிழ் மக்களுக்கு தலைமை தாங்கிய இரண்டு பிரதான கட்சிகளான இலங்கை தமிழரசுக் கட்சியும், அகில இலங்கை தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியும் இணைந்து கூடவே தமிழ் அறிஞர்கள் பலரும் இணைந்து தமிழீழ கோரிக்கையை தமது தீர்மானமாக நிறைவேற்றினார்கள். இதில் மேற்படி இரண்டு கட்சிகளும் ஆயுதம் தாங்கிய கொள்கையை கொண்ட கட்சிகள் அல்ல. இத்தீர்மானத்திற்கு தலைமை தாங்கிய தந்தை செல்வா முற்றிலும் அறவழிப் போராட்டத்தையே வழிமுறையாகக் கொண்டிருந்தவர். எனவே தமிழீழ கோரிக்கையை முன்வைத்தவர்கள் ஆயுதப் போராளிகள் அல்ல. அவர்கள் மக்களால் ஜனநாயக வழிமுறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர்களாகவும், அறவழிப் போராட்டத்தை கொண்டவர்களாகவும் காணப்பட்டனர்.

இதன்படி பார்க்கையில் தமிழீழ கோரிக்கை எல்லா வழியிலும் ஏற்புடையத் தன்மைகளை கொண்டதாகவே உருப்பெற்றது. இது மறுக்கப்பட முடியாத ஒரு ஜனநாயக உரிமையும், ஜனநாயக வழி கோரிக்கையுமாகும்.

இராணுவ ரீதியான ஒரு பாரீய இனப்படுகொலையின் மூலம் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை தோற்கடித்துவிட்டதாக சிங்கள அரசும் அதன் ஆதரவு சக்திகளும் கூறிவருகின்றன. ஒரு இனப்படுகொலை போராட்டத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்ததாக அர்த்தமாகாது. அந்த இனப்படுகொலையே போராட்டத்திற்கான, விடுதலைக்கான நியாயத்தையும், தேவையையும் உறுதிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

தென்னாப்பிரிக்க விடுதலைக்காக நெல்சன் மண்டேலா போராடினார். நிறுவெறி அரசு அவருக்கு மரணதண்டனை விதித்தது. அந்த மரணதண்டனை விதிப்போடு போராட்டம் நின்றுபோவதில்லை. நெல்சன் மண்டேலா மரண தண்டனையை நெஞ்சுரத்துடன் எதிர்த்துக்கொண்டார். இறுதியில் மரண தண்டனை ஆயுள் தண்டனையாக குறைக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்த ஆயுள் தண்டனையாலும் அவரது மனஉறுதியை குறைக்க முடியவில்லை. அவர் மரண தண்டனைக்கோ அல்லது ஆயுள் தண்டனைக்கோ அஞ்சி தன் போராட்டத்தை கைவிடவும் இல்லை. மேற்படி விதிக்கப்பட்ட இரு தண்டனைகளும் போராட்டம் பிரகாசமாக சுடர்விட வழிவகுத்தனவே தவிர போராட்டத்தை பின்னுக்குத் தள்ளவில்லை.

ஒருவேளை மண்டேலா வெளியால் இருந்திருப்பதைவிடவும் அவர் சிறையில் இருந்த காலத்தில் அவரது பெயருக்குக் கிடைத்த மந்திர சக்தி போராட்டத்தை அதிகம் வலுவுள்ளதாக முன்னெடுத்துச் சென்றது.

முள்ளிவாய்க்கால் எமக்கு முடிவல்ல அது அடுத்த கட்டத்தை வலுவுடன் தொடக்குவதற்கு எமக்கு ஊட்டமும், உத்வேகமும் அளிக்கின்றது. அதன் கொடுமைகளில் இருந்து விடுதலையின் அத்தியாவசியம் மேலும் மேலும் உணரப்படுகிறது. அதேவேளை அதன் படிப்பினைகளில் இருந்து விடுதலைக்கான பாதையை மேலும் மேலும் செப்பனிடப்படக் கூடியதாகவும் உள்ளது.

இப்போதுள்ள கேள்வி என்னவெனில் அடுத்த கட்டம் என்ன என்பதுதான். அனைத்து செயற்பாடுகளிலும் வெற்றியோ அல்லது தோல்வியோ ஏற்படும் போது அது ஓர் இடைமாறுகால

கட்டத்திற்குள் பிரவேசிக்கின்றது என்பதே உண்மை. இப்போது தோல்வியின் மத்தியில் ஏற்பட்டுள்ள ஓர் அரசியல் வெளியில் நாம் ஓர் இடைமாறு கால கட்டத்திற்குள் இருக்கிறோம். இந்த இடைமாறு கால கட்டத்தை ஒரு யதார்த்தமாக புரிந்து கொண்டு அதில் இருந்து அடுத்த கட்டத்திற்கு நாம் அடியெடுத்தாக வேண்டும்.

ஈழத் தமிழரின் போராட்டம் இப்போது அதிகம் சர்வதேச முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. போராட்டத்தாலும், எதிரி மேற்கொண்ட பாரிய இனப்படுகொலையாலும் இன்று தமிழீழப் போராட்டம் அதிகம் சர்வதேச முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. போராட்டத்தால் நேர்வழி முக்கியத்துவமும், எதிரியின் இன அழிப்பால் எதிர்மறை முக்கியத்துவமும் இணைந்து போராட்டத்தை சர்வதேச முக்கியத்துவம் உள்ளதாகக் இருக்கிறது.

எதிரியின் படுகொலை வகைப்பட்ட இராணுவ ரீதியான இன அழிப்பு எதிரியை அதிகம் அம்பலப்படுத்தியுள்ளதுடன் விடுதலையின் தேவையை அது அதிகம் நியாயப்படுத்தியும் உள்ளது. இங்கு இந்த சர்வதேச அனுசூலத்தை சரிவர அறுவடை செய்யக்கூடிய அளவிற்கு உள்நாட்டில் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈழத்தமிழர்கள் ஈடுபட வேண்டியுள்ளது.

முள்ளிவாய்க்காலின் பின்பு தமிழ்த் தரப்பு கோரிக்கைகள் விண்ணப்பங்களாக மட்டுமே முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இக்கோரிக்கைகள் எதற்கும் சிங்கள அரசு செவியாய்த்ததாக இல்லை. இந்த 7 ஆண்டுகால அனுபவம் போதுமானது இதுவரை முன்வைக்கப்பட்ட விண்ணப்பங்களின் பாணியில் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை அடைய முடியாது என்பதே உண்மை என்பதாகும். இந்நிலையில் தமிழ் மக்கள் அறவழியிலான நேரடிப் போராட்டங்களில் ஈடுபடுவதன் மூலமே தமது உரிமைகளை நிலைநாட்ட முடியும் என்பதாகும்.

சிறையில் இருந்து மண்டேலா பெரும் பாறாங்கற்களை அடித்து உடைப்பதற்கான தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார். அவ்வாறு அவர் பெரும் பாறாங்கற்களை பெரும் உடல் உபாதைகளுடன் அடித்து உடைக்க நேர்ந்த போதிலும் அவர் போராட்டத்தை உடைந்து போக விடவில்லை. மாறாக சிறையில் இருந்து அவர் கருங்கல்லை உடைப்பதற்காக அடித்த ஒவ்வொரு பாரிய அடியும் இனவெறியின் மீது விழுந்த அடிகளாகவே அமைந்தன.

நேரடிப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டால் எதிரியால் கைது செய்யப்படுவதும், சிறையில் அடைக்கப்படுவதும் சாதாரணமாக நிகழும். ஒன்றரை இலட்சம் தமிழ் மக்களின் படுகொலையின் பின்பு அர்ப்பணிப்பின்றி தமிழ் மக்களுக்கு யாரும் தலைமை தாங்க முடியாது. இவ்வாறு அர்ப்பணிப்புள்ள தலைவர்களாலும், மக்களாலுமே விடுதலை சாத்தியமடைய முடியும்.

வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிய தலைமுறையினர் இன்று தமிழ் மண்ணில் தலைமைத்துவத்தில் உள்ளனர். வட்டுக்கோட்டை தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு 40 ஆண்டுகள் புர்த்தியாகும் இன்றைய நிலையில் இதன் அடிப்படையில் விடுதலையை அடைவற்கான வழிமுறைகளைக் கண்டு முன்னேறுவற்கான பொறுப்பு தலைவர்களுக்கும், அறிஞர்களுக்கும், மக்களுக்கும் உண்டு.

• • •

40th Anniversary of Vaddukoddai Resolution, May 14, 1976: The Urgent Need and Right Time for Fulfillment

- M.K. Eelaventhan

The above resolution marked a turning point in the history of Tamils and for Sri Lanka as well. The resolution was adopted by Tamil United Liberation Front which included the federal party led by SJV and Tamil Congress led by G.G. Ponnambalam. The resolution states as follows.

"We are hereby committed to the restoration and reconstitution of the free sovereign secular socialist stage of Tamil Eelam based on the right of self-determination inherent to every nation. This has become inevitable to safeguard the very existence of the Tamil people in Sri Lanka."

"The stage of Tamil Eelam will include the northern and eastern provinces and part of the Puttalam District that is Tamil Speaking."

With this demand included in the election manifesto, TULF polled 68.5% of the votes held in the 1977 general election and won all 14 seats in the north and 4 in the east. TULF campaigned in the north and the east, "claiming that since the dawn of history the Sinhala and Tamil people had two separate kingdoms in the island of Sri Lanka, that the island had always been two separate nations till the advent of the European conquerors who unified them." Thus, TULF was given the mandate to pursue the demand of a separate Tamil stage in Sri Lanka from 1977.

This demand was made in 1976, being the culmination and cumulative result of the previous events and bitter experiences underwent by Tamils. From 1948 to 1976, this resolution did not come out from a magic band nor as a political gimmick to woo the Tamil voters to win the elections.

The most important and compelling reasons which led to the passing of this resolution were:

1. The passing of the Sinhala only Act in 1956 which marginalized the Tamils and Tamil language to secondary position, with Tamils feeling as unwanted in the land of their birth.

2. The non-violent Satyagraha campaigns launched by TULF in Galle Facc, in 1956 and in Jaffna in 1961 were crushed with brutal force with the help of thugs and Sri Lankan army who for the first time landed in Jaffna and have since remained permanent.
3. The 1958 riots targeted the Tamils which had a death toll of more than 1000 innocent Tamils.
4. The abrogation's of Chelva-Vanda Pact, Dudley-Chelva Pact of 1965.
5. The 1972 constitution had no clause protecting the minorities like the 19th section of the Soul bury constitution which protected the minorities.
6. The standardization act of 1972 further dealt a blow to aspiring Tamil students discriminating and denying admissions to universities based on merit.
7. The disruption of Tamil research conference held in Jaffna in 1974 by the police leaving seven dead was viewed as an act of cultural genocide which led to widespread anger and resentment among the world Tamil community who felt degraded.
8. With Tamils being discriminated in stage employment, as a matter of policy, youths being denied admissions, the Tamil language being relegated, Tamils feeling insecure in all parts of the island, the inevitable choice left for the Tamil political leaders was nothing but a separate state to preserve their existence as a race with their fundamental rights.

Tamils and their leaders realising that the above acts, incidents, and repressive measures were calculated and designed to proceed with a process and agenda of genocide, and not sporadic or random acts out-bursting from anger or revengeful motive.

SJV in his speech in parliament on 19-11-76 declared the statement which summed up the position.

“We have abandoned the demand for a general constitution. Our movement will be non-violent. We know that the Sinhalese people will one day grant our demand and that we will be able to establish a separate state from the rest of the island.”

SJV died in 1977 and made the prophetic statement “only god can save the Tamils” just before his death. Prior to the passing of the Vaddukoddai resolution may 1977, SJV aptly in an interview with the BBC representative regretted “for not having produced a Tamil Jinnah in 1948.

The post events from 1977 to 2009 were traumatic and agonising littered with betrayals, breaches of trust, the exhibition of bravery and let down by India, UN, and International Community, besides untold human sufferings.

Some of the measures targeting the Tamils in the agenda of cultural, structural and ethnic centered genocide are

1. A programme of systematic colonisation of parts of Tamil homeland area from 1948. It is aimed at changing the demographic patterns in those Tamil majority areas. For example, the percentage of Sinhalese in Trinco in 1946 was 15.3 with Tamils at 44.5%. In 1987 Sinhalese percentage jumped to 36% while the percentage of Tamils stood at 27.3% proving the drastic demographic change in favor of Sinhalese. Colonisations are subtly continuing in Batticaloa, Mannar and Mullaiteevu districts unhindered
2. The Prevention of Terrorism Act in 1979 gives unlimited powers to the security forces to arrest, detain torture, rape, kill and dispose of the bodies with impunity allowing detention for 18 months with neither trial nor access to anyone. The act has mostly targeted the Tamils without any reasons or evidence but purely being a Tamil or on flimsy grounds. This act is still in force. The writer of this article was one of the initial victims of this draconian legislation and kept in prison for three months and finally declared that “I was not a terrorist, that I was not a tiger, but I am adamant on the issue of Eelam. I retorted by saying it is a sin to be adamant on the issue of Eelam. They smiled without any reply and then said now you are released.”
3. More than 90 instances of massacres of Tamil civilians have taken place since 1956 and not one soldier has been successfully indicted.
4. The pogrom of 1983 is the crown of identified killings of Tamils and their properties. In all parts of the island.
5. The war between LTTE and Sri Lankan security forces from 2006-2009 resulted in the genocidal killings, rape, torture, disappearances, etc., of about 146,679 persons.
6. The principle of impunity is a cherished one in the political history of Sri Lanka. The absence of any effective means of bringing perpetrators to justice has helped and encouraged the perpetrators and this has helped to fuel the acts of genocide. With no fear of indictment not to mention conviction.
7. Sri Lanka's principle of impunity is sustained by a politicised ju-

dicial system and justice is a rare commodity if the suspects or accused are Tamils or if accusations are made against Sinhalese.

Chelva thus left the fate of Tamils in the hands of god in 1977, prophesizing the predicament of Tamils in the years to come. This has been proved right and the post-1977 events have brought the Tamils to choose between life and death. For the choice of life, the only option is a separate Tamil state which was the obvious choice of Tamil leadership in 1976. This was inevitable in 1976 as mentioned in the said resolution and after the events from 1976-2009. This choice is not only inevitable but also more than justified and granted in the charter of United Nations covenant which grants the right of self-determination to Tamils who qualify as people, group, and nation. This is an inherent right of people guaranteed by United Nations.

The Tamil people have already given the mandate to exercise their right of external self-determination. Sri Lankan government enacted the sixth amendment to the constitution prohibiting peaceful agitations advocating secession in Sri Lanka to silence the voice of Tamils. This piece of draconian legislation is a gross denial and breach of a citizen's fundamental rights of freedom of expression speech and association. This legislation plainly contravenes the UN article I which grants the exercise of the right of self-determination to any group or people.

The call for a separate state by the Tamils founded on the inherent principle of self-determination is more than justifiable, legitimate and legal when viewing the past acceptance and recognition of this right to countries like Bangladesh, East Timor, Kosovo and South Sudan who seceded and formed separate states from Pakistan, Indonesia, Serbia and Sudan. The basic reasons for separation were discrimination, majoritarian hegemony and oppression suffered in the hands of those countries. Sri Lanka's Tamils have been experiencing these treatments continuously and deliberately since 1948 culminating in the genocidal war in 2009 which left 146,679 persons missing and dead.

It is distressing and dismaying to note the indifference and lackadaisical attitude of the international community and UN to take appropriate steps to save the Tamils from the process of a Sinhala-Buddhist state agenda of genocide by the successive Sinhalese governments.

Tamils, being faced with an uncertain future which hangs on the Sinhala governments mercy and having a 60-year history of betrayals, the responsibility and duty lie on the worldwide Tamils to take necessary steps to prevail over the democratic governments, UN and secretary general to initiate the remedial measures particularly the need for a separate state to secure the identity and existence of the Tamils as a race and nation in Sri Lanka with a separate state. In this respect, the role of TGTE is praiseworthy and it is the duty of every Tamil to extend full support to TGTE, and strengthen it to aggressively pursue the cause of Tamil Eelam without any

• • •

SRI LANKA'S SIXTH AMENDMENT – A VIOLATION OF UN CHARTER AND FUNDAMENTAL HUMAN RIGHTS

- Thambu Kanagasabai

Late President J. R. Jayawardene of Sri Lanka after allowing and being complicit in the massacres of Tamils in the 1977, 1983 pogroms and justifying them as a normal reaction of Sinhalese to take revenge on innocent Tamils, hurriedly passed the sixth amendment to the constitution in August 1983 to stifle the voice of Tamils. The amendment's important sections are under:-

Art. 157

"No political party or other association or organization shall have one of its objectives or aims in the establishment of a separate state within the territories of Sri Lanka"

"No person shall directly or indirectly in or outside Sri Lanka, support, espouse, promote, finance, encourage or advocate the establishment of a separate state within the territory of Sri Lanka which if found guilty could strip his/her civic rights etc.

Penalties include: Loss of civic rights citizenship, confiscation of moveable and unmoveable properties etc. There is also a provision "requiring elected members of parliament to take oaths swearing allegiance and loyalty to the unitary constitution of Sri Lanka"

It is relevant to note that a case against Tamil National Alliance Party is now pending in the Supreme Court of Sri Lanka alleging their violation of the 6th amendment by indirectly and/or directly calling for a separate state for Tamils in their election manifesto. However, Tamil National Alliance Party has subsequently handed over a written undertaking to the Speaker in the Parliament of Sri Lanka owing their allegiance to a unitary state and renouncing a separate state for Tamils in Sri Lanka. This matter is thus silenced by the Tamil National Alliance Party for the time being and it is still open for Tamil National Alliance to raise the legality and validity of the provisions of sixth amendment which flout the provisions of UN Charter and UN Covenant on Civil and Political rights 1966 and the International Covenant on Economic and Social rights 1966 to which Sri Lanka is a signatory.

Sri Lanka joined the UN in 1955 and is a member, being duty bound to follow the principles and provisions embodied in the UN Charter and other conventions to which it signed and pledged to observe.

UN preamble of December 10, 1948 says: "Whereas recognition of the inherent dignity and of the equal and inalienable rights of all members of the human family is the foundation of the freedom of justice and peace in the world" and the UN's Universal Declaration of Human Rights December 10, 1948 lists the following rights to each individual of a member state.

The right to freedom of:

1. Speech
2. Peaceful assembly
3. Choice of Religion
4. Right to security of person
5. Presumption of innocence until proved guilty according law in a public trial
6. Right to a fair and public hearing by an impartial jury – Tribunal

Art 19 says:

"Everyone has the right to freedom of opinion and expression. This right includes freedom to hold opinions without interference and to seek to receive and impart information and ideas through any media and regardless of frontiers"

Art 30 says:

"Nothing in the declaration may be interpreted as implying for any state, group or person any right to engage in any activity or to perform any act aimed at the destruction of any of the rights and freedoms set forth herein"

Art (2) also states

"Furthermore no distinction shall be made on the basis of the political jurisdictional or international status of that country to which a person belongs whether it may be independent, trustee etc and every person is entitled to all the rights and freedoms set forth in the declaration without distinction of any kind, such as race, colour, sex, language, religions political or other opinion national or social origins, property, birth or other status"

The Preamble of Universal declaration of Human Rights among others mentions

“Whereas it is essential, if a man is not to be compelled to have recourse, as a last resort to rebellion against tyranny and repression that human rights should be protected by the rule of law”

Tamils in Sri Lanka who have suffered and continue to suffer under the successive Sinhala-majority governments, have been denied of their right to freely determine their political status due to the anti-democratic piece of legislation enacted in 1983 as the sixth amendment to the constitution. The sixth amendment prohibits, a political party, or association or organization having objectives or aims to establish a separate state within Sri Lanka

Article 1 of UN Covenant on Civil and Political Rights grants the inherent right of self-determination to peoples as follows: “ All peoples have the right of **self-determination**. By virtue of that right, they freely determine **their political status** and thereby pursue their economic, social and cultural development”

The right of self-determination is now a fundamental right and thus recognized as a principle with legal validity exercisable by peoples of nations who have subscribed to it in the UN. This right has been successfully exercised by many countries in Africa to free

themselves from the colonial rulers during the 1960s.

However, Tamils in Sri Lanka who have suffered and continue to suffer under the successive Sinhala-majority governments, have been denied of their right to freely determine their political status due to the anti-democratic piece of legislation enacted in 1983 as the sixth amendment to the constitution. The sixth amendment prohibits, a political party, or association or organization having objectives or aims to establish a separate state within Sri Lanka. It also prohibits a person in or outside Sri Lanka to encourage, support espouse, promote, finance encourage or advocate directly or indirectly the establishment of a separate state within Sri Lanka.

This amendment clearly violates the UN Article of the right of self-determination in addition to the violation of freedom speech embodied in the Universal Declaration of Human Rights 1948 Article 19 which is granted to each individual of a member state.

This legislation being a violation of UN charter provision enacted against the Tamils in Sri Lanka , can be seen from the following reasons:

1. Tamils living in Sri Lanka are peoples to qualify and fall within the provisions of article one, as their independent rules were recognized until 1833 when the British rulers imposed their unitary form of government in Sri Lanka.
11. The Article does not set any pre-conditions to resort and exercise their right of self-determination.
111. The Article is primarily intended and aimed at those peoples who are victims of discrimination, massacres, genocide, marginalised, or facing extinction due to overt and covert measures of Governments in power and to those peoples ruled by colonial masters.
- IV. The Tamils qualify to resort to this right for the following reasons:-
 - Various discriminatory legislations enacted against them since 1948.
Eg: Sinhala only Act 1956, Standardisation act 1972, numerous pogroms in 1956, 1958, 1977, 1981, 1983 and 2009 which reveal the A hidden agenda of genocide – cultural, structural and ethnic since 1948.
 - (V) An agenda of making Sri Lanka a Sinhala-Buddhist state – measures include, building of Buddhist Viharas, Buddha Statues (in the north and East where there is no Buddhists. stationing of one soldier to every civilians in the north. Seizure and occupation of civilians lands depriving of occupation and earnings to owners of seized lands

and displacement of civilians in

thousands, languishing political prisoners. Entrenched culture of impunity to security personnel,

absence of credible judicial process. A programme of systematic colonization of parts of Tamils

homeland area of north-east was initiated and is continuing subtly. Peoples without land will

become peoples lost among other peoples and ultimately face extinction.

In summary: The right of self-determination is recognized as an inherent and inalienable right legally bestowed on all peoples of countries who are members of UN. Though UN has omitted to prescribe an international mechanism to achieve this objectives, the ways and means are open and left with the peoples to choose the proper method including the right to rebel against oppressive states as stated in the preamble of human rights.

Viewing the above provisions of UN, the sixth amendment of Sri Lanka is nothing but a piece of legislation striking at those provisions, even nullifying them to the detriment of the Tamils. The freedom of speech and expression being suffocated, Tamils are at the mercy of Sri Lankan governments, and under silence denied with the freedom to express their opinion and agitate for the right of self-determination through referendum. A referendum is a prerequisite for the Tamils to decide their own fate, whether to opt for an autonomous rule, or a separate state or a confederation or even a federal form of government.

The sixth amendment is therefore draconian in effect as it extends its arms long enough to haul up any person even outside Sri Lanka, whether citizen or not including even foreign heads officials or or-

ganizations who dare to support the cause of a separate Tamil state. One who calls for separate state and another one saying Tamils cannot co-exist with Sinhalese become equally liable under the provisions of sixth amendment

The UN, Its Secretary-General, Human Rights Council and the countries including concerned human rights organizations must pay their attention to this gross continuing violation of an international UN legal principle laid out under Article (1) of UN Covenant and through Article (2),(19] and (30) of human rights and take appropriate measures against Sri Lanka to right the wrong and mete out justice to the beleaguered Tamils while upholding the legitimacy and sanctity of UN human rights provisions, ensuring its compliance and setting up a precedent for any other rogue nation to take notice of. Though Sri Lanka's domestic laws supersede other laws, its violations and breaches of UN provisions rightfully and without delay deserve the attention of UN, International community and Human Rights Council.

The present government of Sri Lanka is calling itself as a government of good governance which should have the characteristic of

“Allocation and management of resources to respond to collective problems, including participation, transparency, accountability, rule of law effectiveness and equity”

Good governance should not end up as a smokescreen and shield to hide the bad governance which is in progress.

• • •

SOVEREIGNTY OF EEZAM TAMILS

- Sivapalan Kasinather

ON this day 40 years ago, The Then Tamil leader S.J.V. Chelvanayagam, Q.C. made his clarion call to the Tamil Nation in general and to the Tamil youth in particular to come forward to throw themselves fully in the sacred fight for freedom and to flinch not until the goal of a sovereign, secular, socialist state of Tamil state is reached.

Sovereign is one who or that exercises supreme permanent authority, especially in a Nation or State and sovereignty is the supremacy of authority or rule as exercised by a sovereign or sovereign state. Derived from the Latin word 'superanus' and French 'souverainete', in the 16th century Jean Bodin (1530-1596) used the new concept of Sovereignty.

It is interesting to note that the Tamils in ancient days itself said,

‘வாழ்க எங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை’ என்றும், ‘மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்’ எனவும் நாட்டின் இறைமை மன்னிடம் இருந்ததால் தங்கள் மன்னரை வாழ்த்தினர்

To put that in English, “Hail our King who is great among Kings” and “A ruler is the one who sustains life in the broad world”.

The Vaddukoddai convention, the first national convention of the Tamil United Liberation Front (TULF) held on May 14th 1976 resolved to restore and reconstitute a Tami state, a political reality which existed previously, based on the right of self-determination inherent to every nation, which has become inevitable in order to safeguard the very existence of the Tamil Nation in this country.

The island of Ceylon, was ceded to the British Crown in 1802 by the Treaty of Amiens of that year. The map of Ceylon attached to the Treaty of Amiens called the Arrow Smith Map of Ceylon depicts the Island of Ceylon as two (if not three) different countries - a Tamil country composed of the Northeast and a Sinhala country composed of the South West and central parts.

In an often quoted minute, Sir Hugh Cleghorn wrote in June 1799 to the UK Government : “Two different nations from a very ancient period have divided between them the possession of the Island. First the Singhalese, inhabiting the interior of the country in

its Southern and Western parts, and secondly the Malabars who possess the Northern and Eastern Districts. These two nations differ entirely in their religion, language and manners.” (Malabar meaning Tamil). It is pertinent to note that the preamble to The-savalamai code which is a personal and territorial law applicable to Jaffna Tamils states, “The customary laws of the Malabar inhabitants of Jaffna Patnam”. In fact Dr.H.W.Thambiah, Q.C. former Judge of the Supreme Court of Ceylon too says that to the British, the terms ‘Malabar’ and ‘Tamils’ were synonymous.

Also Chief Justice, Sir Alexander Johnstone wrote on July 1, 1827 to the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland: “.... I think it may safely be concluded both from them and from all the different histories which I have in my possession, that the race of people who inhabited the whole of the Northern and Eastern Provinces of the Island of Ceylon, at the period of their greatest agricultural prosperity spoke the same language, used the same written character, and had the same origin, religion, castes, laws and manners, as that race of people who at the same period inhabited the southern peninsula of India:.....”

The Cleghorn Minute of 1799 and the Arrow Smith Map of 1802 are official proof that the Island of Ceylon consisted of two separate countries. We quote Sir Alexander Johnstone’s letter merely to show to the conclusions of a Chief Justice on the basis of available evidence.

It is important to remember that the British Government became masters of the whole island only after the fall of the Kandyan Kingdom in 1815 and the Vanni Chieftains in 1818 and looked at this Island from the distant West as a geographical unit and not as political or national state.

It was only in 1833 that the administration was unified under a single machinery. It would be appropriate here to mention that though the British Government unified the administration in 1833 it incorporated the different native administrative structures that existed earlier, with the Kachcheri system which it introduced.

“As stated by De Queyroz, one of the Arya Chakravartis, a well known family in the Pandyan country, married a daughter of the

then King . In 1344, the King of Jaffna held a considerable part of the North of Ceylon and the last half of the 14th century marked the zenith of his power; we have seen that for a short time the overlordship of the Island was in his hands. By the beginning of the next century if not at the end of the preceding, the Kingdom was tributary to the great continental empire of Vijayanagar. Nunez states this definitely, and one of the regular titles of the emperor was, " who levied taxes from Ilam" (Quoted from 'A short History of Ceylon' by H.W.Codrington with a Chapter on Archeology by A.M.Hocart, Archeological Commissioner, Ceylon who was a Public servant during the British period-first published in 1929, by Macmillon&Co.Ltd. London).

The sovereignty of Tamils was first stripped away from the Tamil King Sangiliyan in June 5, 1619 by the Portugese colonial conquest aided and abetted by KakkaiVanniyan in the Vannaarpannai war lead by De Olivera.(However they ruled Tamil Eelam as a separate entity until 1658), from Portugese it was ceded to Dutch and from Dutch to the British and by 1815 with the capture of the Kandyan King by British the sovereignty of the Kandyan Kingdom was ceded to the British.

In 1945 although the right to govern was handed over to the government of Ceylon, the sovereignty was still with the British.

The decisions of the Judicial committee of the Privy Council which was the ultimate court of appeal for cases from Ceylon up to the enactment of the 1972 constitution in a manner inconsistent with the pre-existing legal order, in

Liyanage and others -Vs- The Queen,

on the validity of a Criminal Law Act passed by Parliament to deal with suspects in an alleged attempted coup d'etat during Mrs. SrimavoBandaranaikke's 1960-65 government.and,

The Bribery Commissioner-Vs- Ranasinghe, in which the issue was the constitutionality or otherwise of a Law passed by the Parliament of Ceylon, to establish Bribery Tribunals. Bribery Courts were special courts of law to try and punish persons charged with bribery and corruption.

The view expressed by their Lordships, Lord Pears, Lord Diplock, Lord Hodson and VicountDilhorne in the case of,

The Bribery Commissioner -Vs- Ranasinghe,before the Privy Council, on the restricted scope of the law making powers of the Ceylon Parliament shattered the long held view of the majority Sinhalese of their absolute power and complete dominion. The provisions of Article 2, sub-sections a,b,c and d, of Section 29 of the Soulbury Constitution, said their Lordships 'represent the solemn balance of rights between the citizens of Ceylon, the fundamental condition on which inter se they accepted the constitution and these are therefore unalterable under the constitution.

In other words they are entrenched provisions.

Ceylon parliament at that time consisted of the Sovereign and the

two Houses of Parliament, namely, the Senate and the House of Representatives. It was not a sovereign legislature, in the sense unlike the British Parliament at Westminster, it was creature of the constitution. It was established under the provisions of the 1948 Constitution, and derived its law making powers from the constitution. This law making power was woven into and formed part of the fabric of the general scheme of the constitution.

So the Sinhala politician, thought that as long as the right to appeal to the Privy Council was there the Constituent Assembly which they formed and its creations will not be able to survive scrutiny by it. The decision in re Ranasinhe has made it crystal clear. And then there was the necessity to save the Official Language Act, known generally as the 'Sinhala only Act'. In another case, oneKodeswaran, a Tamil Public Servant challenged the government against stopping his increment for having failed to pass the Sinhala Language proficiency Examination. When his appeal went to Privy council, the only issue before their Lordships was 'whether a Government servant can sue the Government(Crown) in tort or delict.Dingle Foot,Q.C. and C.Renganathan, Q.C. appeared before their Lordships on behalf of the Appellant. After Dingle Foot outlined the case, Renganathan argued the case citing the applicability of Roman Dutch Law in this matter. The case was decided in favour of Kodeswaran., but their Lordships sent the case back to the Supreme Court of Ceylon for further hearing concerning the Validity of the 'Sinhala only' Act. The Sinhala politicians including the so called communists and socialistswanted to prevent this case going back before the Privy Council on appeal if decided against him by the Supreme Court of Ceylon, because they were sure that in view of their decision in re Ranasinghe, their Lordships would definitely hold it as invalid. This made it imperative to make Ceylon a Republic as early as possible through the 1972 Constitution.

It was after the 'Vaddukoddai Resolution' was passed that a Trial-at-Bar was set up against A.Amirthalingam,V.N.Navaratnam, K.P.Ratnam and K.Thuraiatnam. In this case before J.F.A. Souza, H.A.G. de Silva and Siva Chelliah,Judges of the High Court of Sri Lanka'.M.Sivasithamparam was also arrested but he was released without being indicted. S.J.V. Chelvanayagam, Q.C. G.G.Ponnampalam,Q.C., M.Thiruchelvam,Q.C. and some other 70 Tamil counsels marked their appearance for the accused, on the 18th of June,1976.;

They were indicted on five counts of contravening the Emergency Regulations framed under the Public Security Ordinance by possessing and disseminating subversive literature, to wit the document "Resolution adopted at the first Annual Convention of the Tamil United Front". Counts 1 and 2 relate to the possession and distribution of the document, which is likely to incite persons to defy or act in derogation of the Constitution of 'Sri Lanka'.

Count 3 accused him of distributing it to the public without the permission of the Inspector General of Police. Count 4, charged the accused with reading out the document as an attempt to incite the Tamil Speaking public to procure otherwise than by lawful means alterations of the Unitary State of the Republic of 'Sri Lanka'. In the 5th Count the accused was charged with attempting

to create discontent by reading out the said pamphlet. The date of the alleged offence was 22nd May 1976.

G.G.Ponnampalam Q.C., argued against the Emergency regulations whilst Murugesu Thiruchelvam, Q.C. argued that the 1972 constitution of Sri Lanka was invalid.

The accused were discharged by court after finding the Emergency Regulations under which they were indicted was invalid and on the issue of the validity or otherwise of the Constitution the court held that they cannot decide on that question as they were appointed to hold office under the very same constitution.

Tamil Nation never surrendered its sovereignty to the British. In 1833, for their administrative convenience British united the Jaffna Kingdom in the North, Rajaratta in the South and the Kandyan Kingdom in the Central Hills. However the 'right to use that sovereignty' to rule has not been achieved by the Tamils.

In his July 1983 Report on 'Ethnic Violence, the Independence of the Judiciary, Protection of Fundamental Rights and the Rule of Law in Sri Lanka - Fragile Freedoms?' Mr. Timothy J. Moore, M.P., of the Australian Section of the ICJ commented:

'The proponents of Tamil Eezam argue that the northern and eastern Provinces of Sri Lanka coincide with the historic boundaries of the kingdom of Jaffna and argue a case that seeks to establish that sovereignty over these territories was never ceded to any conqueror and that, even if such concession had been made at any time in the past, the unilateral renunciation of links with the United Kingdom which took place at the assumption of office by the government of Mrs. Srimavo Bandaranaike in 1972 resuscitated the Tamil sovereignty which had merely laid dormant until then. 'In the abstract theory of international law, it would appear that the Tamils have at the very least, an arguable case, and possibly a sustainable one.'

It is our submission that in international law, that since 1972, the territorial jurisdiction of the Government of 'Sri Lanka' does not extend to the Tamil homeland in the north and east of the island. The insistence on the 'unity, sovereignty and territorial integrity of 'Sri Lanka' is legally untenable and morally indefensible and works against the legitimate aspirations of the people of Tamil Eelam (Tamil Eelam: Right to Self Determination, Reversion of Sovereignty-Paper presented by a Working Group of the International Federation of Tamils at the London Seminar, towards a Just peace, February, 1992)

Mr. Gajendrakumar Ponnambalam, former Tamil National Alliance MP for Jaffna who is the grandson of Mr. G. G. Ponnambalam, Q.C. the founder leader of the Tamil Congress, said: "in a democracy sovereignty is vested in the people and is inalienable. It is an indubitably true fact that the Tamils of Ceylon (and later of Sri Lanka) never ceded their sovereignty as a people in the forging of the Sri Lankan state. Instead they have consistently, at every juncture of state making in the island, asserted their right to self-determination - the right to exercise their sovereignty independently.

And Dharmaratnam Sivaram, Taraki said,

"What we have to take care of is our sovereignty which we never ceded in whatever circumstances, be it in 1947, 1972 or 1978..." (from 'Kaalaththin Thevai, Arasiyal Velai', Sivaram Ninaivuppani Manram-Switzerland-pe 76).

Prof. Kristian Stokke of Oslo University has in his article, 'Institutionalising self-determination - LTTE's strategy of building a de facto Tamil Eelam State' ('In 60 years of Independence and beyond' published December 2009 by Centre for Just Peace and Democracy-CJPD- Switzerland) has stated that, 'Most notably, the Military leadership seems to have given the Political Wing a degree of conditional autonomy to pursue a supplementary strategy of negotiating peace, engaging in international peace and development diplomacy and building a 'de facto' state in North-East 'Sri Lanka'.

It is pertinent to note that at the failure of democratic means, another 30 years of militant struggle impelled by state oppression, culminated into Eelam Tamils earning sovereignty in a de facto state that was tacitly recognized in an international-backed peace process in 2002. The Tamil political body-TNA- identified by the de facto state winning the elections in 2004 shows the endorsement of Eezam Tamils to the de facto state that came into being by Earned Sovereignty.

Article 1.4 of the Preamble to the Indo-Sri Lankan Accord of 1987 recognizes that the Northern and Eastern Provinces have been areas of historical habitation of Sri Lankan Tamil speaking people (and not people), which indicates 'right to self-determination' to them. Remedial Sovereignty too applies to Eelam Tamils who faced Historical genocide (reference Northern Provincial Council (NPC) Resolution on Sri Lanka's Genocide Against Tamils dated February 10, 2015 proposed and tabled by C.V. Wigneswaran, Chief Minister which was passed unanimously by the House and the decision of the Permanent Peoples' Tribunal held in Bremen, Germany from 07 to 10 December, 2013). It has also been tacitly acknowledged by the UN panel of Eminent persons and Norway's evaluation of the Peace Process brokered by them- Pawns of Peace"-Evaluation of Norwegian Peace Efforts in Sri Lanka, 1997-2009-Michelsen's Institute & SOAS, September-2009 (TamilNet- Tamil Sovereignty Cognition - Declaration on Universal Justice to the National Question of Eelam Tamils- 27.11.2011). It was in our opinion an apt case for Responsibility to Protect (R 2P) but was ignored by the so called International Community.

In those days in the Tamil United Liberation Front (TULF) meetings and Rallies one of the slogans used to be,

'ஆண்ட பரம்பரை மீண்டும் ஒருமுறை ஆளநினைப்பதில் தவறென்ன?'

'What is wrong in a generation that ruled in the past to think of returning to rule once again?'

Articles by late V.Navaratnam, former M.P.for Kayts and by Anthony Hensman, on Treaties of Malvana,(1598), Nallur and Kandy will throw out the mythical equation of 'Unity' with 'unitarianism'. ('The fall and Rise of the Tamil Nation,-V.Navaratnam and 'The Malvana and other historical conventions from

'Myth of S.L.State and the historic Responsibility of Tamil Leadership'-Tamil Net-February 22, 2010).

The Hansard of the 'Sri Lanka' State Assembly of February 4,1976, has recorded,the resolution proposed by, S.J.V. Chelvanayagam, M.P.,

" This Assembly resolves to accept the decision of the people in the Kankesanthurai Bye-Election in my favour, as the mandate to establish a free, sovereign, secular Tamil Eelam." This resolution was defeated by the Sinhala majority members of the As-

sembly.

Following this since many efforts of the TULF failed, on the basis of the right to self determination inherent to every Nation, they passed the Vaddukoddai resolution on May 14, 1976, to form a sovereign, secular, socialist state of Tamil Eezam.

-SivapalanKasinather

M.A.(International Relations),

Attorney-at-Law (Ilankai),

Solicitor (England & Wales)

Barrister & Solicitor (Australian Capital Territory)

• • •

தினகர்சூன்
SUTANTIRAN
 தொடர்புகள்: 23411 விசை சதம் 25
 வருஷம் ஆகஸ்ட் 21-05, புதன் 29. (15-10-72) திங்கள் நாள் 7 | புதன் 28 இலா 46

உரிமைகளை வழங்க மறுத்தால்...!
பிரிவினைக்கும் தமிழர் தயார்
30,000 மக்கள் முன்னிலையில் முதறிஞர் செல்வா வீரமுழக்கம்!

தமிழர்கள் மக்களவை நாம் இதற்கிடையில் எத்தனை ஆண்டுகளாக மிகவும் தாழ்வான நிலைமையில் இருக்கிறோம். மக்கள் உரிமைகளை வழங்காதால், மக்கள் உரிமைகளை வழங்காதால், மக்கள் உரிமைகளை வழங்காதால்... (Text continues with demands for self-determination and independence for Tamils)

செல்வாவை வரவேற்க கிழக்கும் தயாராகிறது!

தமிழர் உரிமைகளை வழங்காதால், மக்கள் உரிமைகளை வழங்காதால்... (Text continues with demands for self-determination and independence for Tamils)

செல்வாவை வரவேற்க கிழக்கும் தயாராகிறது!

REVIVAL OF THE TAMIL SOVEREIGNTY

SRI LANKAN COURTS HAVE NO JURISDICTION OVER TAMILS

Following the adoption of the Vaddukoddai Resolution, leaders of Tamil political parties who distributed and read out the document in public were arrested and indicted by the Sri Lankan authorities on charges of inciting persons to defy or act in derogation of the Constitution of Sri Lanka. A special Court constituted under the Emergency Regulations tried them at a Trial-at-Bar (i.e. without a jury). A historic constellation of sixty seven senior lawyers, led by Mr. G.G. Ponnambalam Q.C., Mr. S. J. V. Chelvanayakam Q.C., and Mr. M. Tiruchelvam, appeared for the Tamil leaders.

When the Indictment was read, Mr. A. Amirthalingam, the lead accused, stated to the Court—

I humbly state that I am not pleading guilty or not guilty because this court is not properly constituted, and it is not valid, and there is no jurisdiction and therefore I am not pleading guilty or not guilty to the charge.

Mr. Tiruchelvam argued that once there was a break in the legal continuity of the rule by the British, the sovereignty of the Tamil inhabitants of the island which was under eclipse revived again, and the Constitution adopted without their

participation in the form of a referendum could not bind the Tamil nation.

The Court declined to respond to the Tamil argument by saying that it was political question, thus non justiciable.

The images below are of the moments of the historic Trial-at-Bar proceedings:

தீகங்கீரன்
SUTANTIRAN
முண்டுக்களக்கா சிறையிலுக்கும் ஐவர்!

விடுதலைப் போர்
தமிழர் கூட்டணி தேசியமயமாடு
விடுவிருப்புடன் தொங்கியது!

60 உள் ஏற்புக்களுடன் சிறையிலுக்கும் இடைஞ்சல் தலைவர்கள்!

மே 22 சட்டமறப்பு-மே 21 பாடசாலை பகிஷ்கரிப்பு மாநாட்டில் இறுதி முடிவு!

மே 22-முதல் தமிழிவந்துக்குத் திக்க நாடு

கடைகளைப் பூட்டிக் கற்றுப் கொடுப்பேறி புரணவாததலை அன்று அனுடையபோம்!

தமிழர் கூட்டணிகள் கூட்டத்தில் தலைவர்களின் எழுச்சிக்கே வரகள்

தீகங்கீரன்
SUTANTIRAN
முண்டுக்களக்கா சிறையிலுக்கும் ஐவர்!

“தமிழினம் கோருவது சுயநிர்ணய உரிமை!”

இதுவே எனது கொள்கை! புரட்சியுடனான எதிர்த்து போட்டியிட்டு நிம்மது பார்த்துங்கள்!

இது சமயத்தில் வரன் வரல் பதம் வறந்து அறிக்கை!

தீகங்கீரன்
SUTANTIRAN
முண்டுக்களக்கா சிறையிலுக்கும் ஐவர்!

நிய அசியல் சட்டம் தீக்கிரை!

தான் போராட்டம் முடிவென்றி! தேசியப் பேரவை கோரிவை உருவாக்கப்படும்!

தமிழர் புரட்சிவந்து

அன்பளிப்பு

சார் திருமதி நடராஜா ஆர் + பிஸ்காட்
(மங்கலம்) ஆர் + பிஸ்காட் - புலவர்கள், ஆர் + பிஸ்காட்
சென்னை குடியிருப்பவர்கள் வழங்கப்பட்டது.

**Transnational Government of Tamil Eelam
Center for Publication, Archives, and Statistics**

archivecentre@tgte.org